

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Εν Ελλάδι. Δρ. 10
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ. Φρ. 20. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΘΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ - ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ -

Ἐν ὄψῃ Μουσίου ἀριθ. 6.

Ἐκαστὸν φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον.
- Ἐπὶ τῶν ἐνεστῶτων.
- Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ (Καλάβρυτα καὶ Ἀγ. Λαύρα).
- Ἡ νᾶος τοῦ Νικολάου.
- Δόξα καὶ Ἔρως (Μυστιστέριμα).
- Ἔργα καὶ ἡμέραι.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
- Ἀφρικανὴ Βασίλισσα.
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. (Καὶ ἄλλος κληρονομός τοῦ Βίκτωρος Οὐγῶ. — Ἀφρικανικαὶ φιλοφρονήσεις. — Ποίαν ἰδέαν ἔχουν οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Κόγκου περὶ ἀεροπλοίου. — Ἀνεκδότα τοῦ Γερου τοῦ Μωριά).
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Ἀύσις — Ἀύται.
- Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Κλήμης τος Ῥώμης καὶ Πέτρου Ἀλεξανδρείας ἱερομάρτυρων [ὁ Κλήμης ἐτελεύτησε μαρτυρικῶς περὶ τὸ 100 ἔτος, ὁ δὲ Πέτρος ἐμήθη τὴν κεφαλὴν τῷ 311].

ΙΣΤΟΡΙΑ. 1826. Οἱ ἐξ Ἀραβώδης ἀποτομήσαντες νὰ φύγῃσι καταδιώκονται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝΕΣΤΩΤΩΝ

Τὸ Σερβοβουλγαρικὸν δράμα ἂν δὲν ἐτελειώσῃ, ἐγγίζει ἤδη εἰς τὸ τέρμα τοῦ οἱ θεαταὶ ἐτοιμαζοῦσι τὰς ἀποσκευὰς τῶν πρὸς ἀναχώρησιν, προξενοῦντες τὸν συνήθη περὶ τὰ τέλη τῆς παραστάσεως θόρυβον, ὅστις ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκλαμβάνεται ὡς πολεμικὸς ὄργανός. . . . Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ κεχυμένοι ὑποβολεῖς μετ' ὀλίγον θὰ ἐφρησυχάσωσιν εἰς τὰς ἐστίας αὐτῶν, ὅπως δεόντως παρασκευασθῶσι δι' ἄλλας τραγωδίας καὶ κωμωδίας.

Ὁμολογούμενως, οὐδεὶς ἐπίστευε, καὶ περισσώτερον παντός ἄλλου ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο τῆς ποιητικῆς διπλωματίας ἔργον ἦθελε τόσο ταχέως τελειώσῃ ἢ ἐπὶ τὸ κυριολεκτικώτερον καταστραφῇ· ἀλλ' ἂν τὸ ἔργον ἦτο σύντομον δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι καὶ τὰ συμπεράσματα εἶνε ὀλίγα. Ἀπειναντίας μάλιστα, μέγιστα καὶ διδακτικώτατα τὰ ἐκ τοῦ πολέμου τούτου πορίσματα, ἰδίως τοῖς ἀμέσως ἐνδιαφερομένοις.

Τὴν πρώτην καθ' ἣν ἀφίκετο ἡ ἀπροσδόκητος ἀγγελία τῆς εἰς τὴν Φιλιππούπολιν εἰσβολῆς τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας, ἦν τόσο καλλιτεχνικῶς ὑπόδηκτος ἢ διεύθυνσις τῶν «Illustrated London news» νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὰς σελίδας τῶν πάντες καὶ ἰδίως οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Σέρβοι ἐξεπλάγησαν· καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς σημασίας τοῦ τολμήματος τούτου διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς κοινῶς δὲν εἶχομεν, ὁ τύπος ὅμως ἔσπευσε διὰ διαφόρων ἀρθρῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον καταλλήλων νὰ φωτίσῃ τὴν κατὰ σύστημα ἀφώτιστον, ὑπὸ τῶν καθήκον πρὸς τοῦτο ἐχόντων, διαμένουσαν ἑλληνικὴν κοινωσίαν.

Καὶ ἡ «Ἐβδομάς», μετὰ τῶν ἄλλων, ἐδημοσίευσεν πρὸς τοῦτο σειρὰν ἀρθρῶν ἐπιλήπτως συντεταγμένων περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Βουλγάρων, καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν ἐν τῇ Κάτω Μοισίᾳ, περὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοῦ Βυζαντίου, περὶ τῆς ἀγρίας αὐτῶν φύσεως, περὶ τῆς ἥττης τῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Αὐτοκρατόρων καὶ στρατηγῶν, περὶ τῶν σημερινῶν ἀξιώσεων τῶν καὶ περὶ πλείστων ἄλλων σχετικῶν ζητημάτων.

Αἱ ἐργασίαι αὐταὶ παντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου δὲν ἦσαν ἀκαρποὶ· εἰς αὐτὴν δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ὀφείλεται ὁ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀμερολήπτων κινήσας ἐνθουσιασμὸς, ὅστις ἐπέφερε τὴν θαυμασίαν ἐπιτυχίαν τῆς ὑπὸ τὰ ὄπλα προσκλήσεως τῶν ἐφ' ἑδρῶν καὶ ἐπιστράτων καθ' ὅλου, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὑπερέβη τὰς 50 χιλιάδας.

Ἡ ἐπιστράτευσις ἦτο τὸ κοινὸν σημεῖον ἐνεργείας Σέρβων καὶ Ἑλλήνων, ὅπερ, ἀσκοπὸν εἶνε νὰ ἐξετάσωμεν, ἂν ἐνεκα ἀμοιβαίας συμφωνίας ἢ ὁμοίας ἀνάγκης συγχρόνως σχεδὸν ἐξεδηλώθη.

Ἐκτοτε οὐχὶ τὴν αὐτὴν, ἀλλὰ παράλληλον, ἂν μὴ ἀλλοίαν, διεύθυνσιν ἔλαβον αἱ Σερβικαὶ καὶ Ἑλληνικαὶ ἐνεργεῖαι.

Οἱ Σέρβοι προηγήθησαν, ἐπολέμησαν, ἐνίκηθησαν. Οἱ Ἕλληνες . . . παρασκευάζονται. Ἰδόμεν ἂν, ἡ φυσικὴ ἄλλως τε ἐνεκα τῆς ἀπρονοησίας τῶν ἐκάστοτε κυβερνήσεων, βραδύτης αὐτῆς, ἦτις, ἐὰν ἡτύχουν οἱ Σέρβοι θὰ ἦτο ἐπιβλαβής, τότε, ὅτε ἠτύχησαν, δὲν θ' ἀποβῆ ὠφέλιμος, καὶ ἂν ὁ ἐνθουσιασμὸς, ὅστις οὔτε ὑπάρχει πλέον οὔτε εἶνε ἴσως ἀνάγκη νὰ ὑπάρχη, δὲν θ' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν λειτουργίαν τῆς ὀρθῆς καὶ ἐπὶ προχείρων παραδειγμάτων στηριζομένης κρίσεως.

Οὕτως ἀντὶ νὰ ἐξετάσωμεν, ἂν ἡ Ἀγγλία μόνη ἢ ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Ῥωσίας προέτρεψαν τὸν ἐξ Ἑσσης λοχαγόν, ὅστις διὰ δύο ἐπιτυχῶν λογαρχασιῶν μετεμορφώθη εἰς «λέοντα τῆς Σιλβνίτσας», νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν μέχρι Φιλιππουπόλεως κατακτητικὴν ἐκδρομήν, ἡ δὲ φαινομένη διαφωνία σκοπεῖ τῆς συνδιασκέψεως τὴν ματαίωσιν, ἂν ἡ Ἀγγλία θὰ ἐξακολουθῇ πιστεύουσα εἰς τὴν μέχρις ἀλλαγῆς τοῦ θρησκευματος ἑξαγγλίκευσιν τῆς Βουλγαρίας, ἂν ἡ Ῥωσία θὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀληθῶς ἢ μὴ, ἀντιπράττουσα εἰς τὴν

πρόδοσιν ἐθνικότητος, ἣν ἀνέστησεν, ἐξέθρεψεν, ἐξώπλισεν καὶ ἐξήσκησεν, ἂν ἡ Γερμανία χάριν τῆς Αὐστρίας θὰ ἐγκαταλείψῃ ἕνα γερμανὸν ἡγεμόνα καὶ πρᾶκτορα τῆς γερμανικῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ πολιτικῆς, ἂν ἡ Αὐστρία αὐτῆ, ἢ καὶ ἐκ Σλάβων ἀποτελουμένη θὰ ἐγκαταλείψῃ μέχρις ἐσχάτων τοὺς ἐν μέρει ὁμοφύλους τῆς, ἂν ἡ Τουρκία θὰ ἐξακολουθῇ ἀνεχομένη νὰ ἐμπαίζηται, ἂν ἡ θεωρητικὴ Γαλλία θὰ ἐξακολουθῇ ἐπιπροτοῦσα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν δῆθεν τοῦ δόγματος τῶν ἐθνικοτήτων, ὅπερ ἐνῶ δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανούς, ἀγνοοῦμεν διατί ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ Τατάρους, οἵτινες εἶνε οἱ ὑπὸ πάντων εὐνοοῦμενοι Βούλγαροι, ὡς ἱστορικῶς εἶνε ἀποδεδειγμένον. . . ἀντὶ ἀκόμη νὰ ἐξετάσωμεν, κατὰ πόσον, ἢ τοὺς Σέρβους βλάβασα μὴ ἀμέσως ἐνέργειαν πρὸς κατάληψιν, εὐθὺς μετὰ τὸ τόλμημα τῆς Φιλιππουπόλεως, τῶν γειτονικῶν βουλγαρικῶν διαμερισμάτων, ἐβλάψῃ καὶ ἡμᾶς, μὴ καταλαβόντας ὅπως-ὅπως τὰ οὐ μόνον ἀνήκοντα ἀλλὰ καὶ ἐπιδικασθέντα ἡμῖν μέρη, ἀντὶ νὰ ἐξετάσωμεν καὶ νὰ δαπανῶμεν τὴν μελάνην μας, καὶ τὰς ἀπαραιτήτους συζητήσεις μας εἰς ταῦτα, ἢ δὲν θὰ ἦνε ἀρὰ γε πρακτικώτερον καὶ σωτηριωδέστερον—γνωρίζοντες ὅτι ὁ στρατιωτικὸς ἡμῶν ὄργανισμὸς εἶνε ὁμοίως ἀτυχῶς τῷ τῆς Σερβίας, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τοῦ στρατοῦ ἡμῶν εἶνε ἴσος τῷ τῶν Σέρβων, ὅτι οἱ ἀντίπαλοι ἡμῶν εἶνε πολυαριθμώτεροι καὶ οὐχὶ ἀπολεμώτεροι τῶν ἀντιπάλων τῶν Σέρβων, ὅτι χρήματα καὶ προμηθείας δὲν ἔχομεν πλείους τῶν τῶν Σέρβων—νὰ σκεφθῶμεν συνετῶς καὶ νὰ ἀποφασίσωμεν μεμετρημένως ἂν ἡ ἀνδρεία μόνη καὶ ἡ πανθολογομένη ἑλληνικὴ φιλοτιμία καὶ ἐθελουσία ἀρκούσιν, ὅπως ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἂν μὴ ἡμερῶν μεταβάλλωσιν τὸν γεωργικόν, ἐμπορικόν καὶ βιομηχανικόν πληθυσμὸν εἰς πολεμιστὰς καὶ δὴ κατακτητὰς, καὶ ἂν συμφέρῃ, νὰ ἐξακολουθῶμεν ἀκόμη λησιμονοῦντες, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε κατ' ἐξοχὴν λαὸς ναυτικὸς, θρησκευθῶν, ὁσάκις ἐνεπιστεύθη τὰς τύχας του εἰς ξύλινα τεῖχη;

Κρατήσατε ἱκανὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις πρὸς ἀμυνὰς τῶν ἀτυχῶς δυσπροφυλακτῶν ὀρίων μας καὶ ἐμπιστευθήτε τὴν τύχην τῆς πατρίδος εἰς τὰ θαλάσσια ὁδοῦ. . . . Τίς οἶδε! ἴσως ποτὲ καὶ οἱ ὀριοφύλακες συναντήσωσι νικηφόροι καὶ ἐξ ἀντιθέτου ὁδοῦ τοὺς αὐτάς, καὶ ὑπὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν θόλον ἀκούσωσι τὴν ἐπαίωνων ἐν ὄνειροις μόνον ἀκουομένην μεγάλην λειτουργίαν.

Παρασκευὴ 22 Νοεμβρίου.

μένης ταύτης και χριστιανής Νιόβης, α-
τινα ουτε οι μοναχοί, ουτε η κυβερνησις
εφρόντισε ποτε ν' απομαξη. Κατά τας
χειμερινάς ώρας, πηλός και ρεύματα υδά-
των, εισορμώντα δια της θύρας, κατα-
χραίνουσι τής εκκλησίας τού δάπεδον, τη-
ρούν έτι τήν εγχνη τής γουκλισίας του
Γερμανού και τών συμπολεμιστών του.
Τῷ φωνήν υπέρ τής διασώσεως του
εθνικού τούτου μνημείου, κινδυνεύοντος
να καταπέση από στιγμής εις στιγμήν.
'Η ιστορική 'Εκκλησία τής 'Αγίας Λαύ-
ρας καταπίπτουσα!... Ποτον δνειδος, και
ποτος έτι δυσόλωνος οϊωνός!

'Οτε ηγέρθην όπως εξέλθω του σεμνού
προσευχητηρίου, παρετήρησα ότι οι ζύλι-
νοι δεσμοί, οι μεταξυ των τοίχων ευρι-
σκόμενοι, ήσαν έντελώς άπνηθρακωμένοι.
Τά εγχνη του πυρός εφαινοντο προφανή.
Τότε άνεμνήσθην ότι ο 'Μβραήμης κα-
τέκαυσε μετά τής μονής και την εκκλη-
σίαν, τής πυράς δε εκείνης τήν εγχνη έβλε-
πον σωζόμενα έτι δια μέσου των γυμνών
και μελανών τοίχων τής εκκλησίας. Προ-
ήγγισα εύλαδώς και απέσπασα τεμάχιον
ξύλου κεκαυμένου όπερ θα τηρήσω εις ευ-
σεβή τής επισκέψεώς μου εκείνης άνάμνη-
σιν. 'Εάν υπήρξα ιερόδουλος, ως κριθώ έ-
πιακός. Μίαν έχω υπέρ έμού φέρω συνη-
γορίαν: τήν πρόθεσιν μου.

'Ηνέφξα τήν θύραν τής εκκλησίας και
εξήλθον. Εις τήν ώρα μου άντήχουν εισέτι
φαλμοί και παιάνες... Διατί να μη έμ-
πνεώμεθα πάντοτε οι 'Ελληνες υπό των
αυτών αισθημάτων, άτινα συνετάρασσόν
και έμέ καθ' ήν ώραν εξηρχήμην του ναού
τής ιερής και εθνικής Λαύρας;

'Από τής ένδόξου τής παλαιάς Λαύρας
εκκλησίας, κατηυθύνθην προς τήν νέαν,
τήν έντός του νεοδημού τής μονής πε-
ριβόλου έγερθεϊσαν. 'Εκει φυλάσσεται η
ιστορική τής επανάστασεως σημαία, αυ-
τή εκείνη, ήν άνεπέτασεν ο Γερμανός
κατά τήν μεγάλην και εθνικήν ήμέραν.
Τήν πλήρη αισθημάτων ψυχήν μου υπε-
επλήρωσεν η θέα του πολυτίμου κειμη-
λιου. 'Επί του άριστου τής εκκλησίας
τοίχου, υπερθεν του χορού ύπαρχει έν
τῷ ναῷ τής Λαύρας θήκη υαλίνη άκομ-
ψον και άβαφον έχουσα ζύλινον πλαι-
σιον. 'Εντός αυτού άπλουται η μεγάλη
σημαία, ής ως μοι επιτραπή να δώσω
μικράν και ταχέαν περιγραφήν, άποδε-
χόμενος ότι αυτή είναι η γνησία τής 'Ε-
παναστάσεως σημαία, άφου πανδήμως
και επισήμως με έβεβαίωσαν περι τούτου
οι 'Αδελφοί τής Λαύρας.

Το μήκος τής σημαίας δεν υπερβαίνει
τό έν μέτρον, το δε πλάτος ουδέ μέτρον
είναι. Τά τετράγωνα κράσπεδά τής περι-
βάλλουσι συνεχεις μεταξίνοι θύσανοι
χρώματος βύσσου εξιτλήου μικρόν εκ τής
πολυκαίριας, τά δε χρυσά ποικίλματα,
τριβέντα εκ του χρόνου, άφηκαν γυμνούς
τους ύπ' αυτά βαρβακίους στόμονας.
'Η εικόν παριστῶ τήν Κοίμησιν τής
Θεοτόκου, με άγγυρόχρον νήμα κεντη-
θεισαν επί κιτρίνου μεταξωτου, λευκά ά-
στεριδια και χρυσά έχοντος τήδε κακείσε
εσπαρμένα. Το άπεικάριμα έγένετο μεθ' ικα-

νης δεξιοτήτος, όμοιάζει δε προς συνήθεις
άγιογραφικάς εικόνας, εικονίζουσας τήν
Κοίμησιν τής Θεοτόκου. 'Η Θεομήτωρ κα-
τάκειται νεκρά επί κραβάτου με μικράν
ύψοσιν των ώμων και τής κεφαλής: άν-
δρες και γυναίκες προσκλίνουσι περίξ,
υπερθεν δε ίπτανται άγγελοι. 'Ο Χριστός
υπέρεκται των περίξ, προσκλίνων έλα-
φρῶς επί τής μητρος και κρατών μικρό-
τατον, άλλ' όρτιον ανθρώπινον σώμα, τήν
ψυχήν οϊονεί, διότι, άνδένσφάλλωμαι, ουτω
εικονίζει η άγιογραφία τήν ανθρώπινην
ψυχήν. 'Ετι υπεράνω φαίνονται άγγελοι
ίπτάμενοι, άγιοι δε τής εκκλησίας έμφα-
νίζονται έν μέσῳ άρχομένων νεφών. Τήν
κεφαλήν του προς τήν άριστερά άνωτάτου
άγγέλου διέτρησε σφαίρα τουρκική η όπή
είναι καταφανεστάτη, έχουσα περιφέρειαν
συνήθους σφαιρας στοργυλής. Το ύπό-
ραμμα τής σημαίας είναι μεταξίνοι και
χρώματος κιτρινωπού. Τά πρόσωπα και αι
κόμαι είναι εϊργασμένα μετά πλειστής τέ-
χνης δια μεταξής άπαλής χρώματος πα-
ραπλησιον προς το του γαλακτος, εις ύ
έρριφθη μικρά δόσις άφειήματος καφέ.
Τά ένδύματα έκεντήθησαν δια νημάτων
χρυσών, η δε περι τήν κεφαλήν τής Πα-
ναγίας άλλως έχει κύκλω μικρούς μαργα-
ρίτας και πέντε μεγαλειτέρους. Το έσω-
τερικόν τής σημαίας είναι μήκους τριών
μεγάλων σπιθαμών επί πλάτους 2 1/2.
Τοιοούτον είναι το εθνικόν κειμήλιον το
ποσαύτας ένδόξους άναμνήσεις άνακαλουν,
και η θέα του όποιου θα προκαλή πάν-
τοτε υπεράττην συγκίνησιν και ένθουσια-
σμόν εις τή τέχνα των 'Ελλήνων.'

'Οτε έγένετο νύξ και άπασύρθη έκα-
στος προς άναπαυσιν ηγέρθην, και άθο-
ρύθως εξήλθον εις ζύλιμόν τινα εξώστην,
όπθεν έβλεπον τήν πλάτανον. 'Απόλυ-
τος ήρεμία έκράτει περίξ τῷ παν ύπνω-
τεν, έκτός των άναμνήσεων και τής δό-
ξης, ήτις ίπτατο υπέρ τήν ιερών κορυφήν
τής 'Αγίας Λαύρας. 'Επειδόμενος επί του
χειλους του εξώστου, άνελογίζομην τους
τρομερούς χρόνους ότε 'Ελλάς δεν ύ-
πήρχεν, η έξη εις τήν φαντασίαν των
ποιητών... Δουλεία καθ' ύστυχία, όνει-
δος και έρήμωσις συνέτριβε το ταλαιπω-
ρον Γένος έν μόνη τή θρησκεία άνευρόν
τότε και περιώσαν τήν εθνικήν ένότητά
του. Το σώμα τής Πατρίδος ηυλάκου η
μάστιξ: ο κατακτητής ήτιμάζε τή τέ-
χνα τής, και άφου εξήντλε τās δυνα-
μεις των άπέκοπτε και τās κεφαλάς των.
'Ερρηβοι άπασπώντο τής μητρικής αγά-
πης.

Μετά τήν σημαίαν μοι φαίνεται λίαν πα-
ράτομος πάσα σημεϊωσις, άναγομένη εις πο-
λυτίμα είδη η σκευη κατατεθειμένα εις το θη-
σαυροφυλακίον τής μονής. 'Επομένως ουδένα ποι-
ομαι μακρόν λόγον περι κεντητού τινος επι-
ταφίου άριστης τέχνης, έν μοι έδειξαν οι μο-
ναχοί, και περι πολυτίμου τινος Ευαγγελίου
άδαμαντοποιήτου, έν ψ άπεθαύμασα μάλλον
τήν λεπτοτάτην τέχνην των επί του χρυσοῦ
πλασιού έσφρηνωμένων μικρών και λιών εικό-
νων, η τους άδάμαντας, έρ' οις έκμαπαζον οι
μοναχοί. Πάντα τά άριστα τεχνουργήματα και
η σημαία αυτή τής Λαύρας έστάλησαν εις τήν
μόνην εκ Βυζαντίου, έκτός του Ευαγγελίου, όπερ,
ως μοι είπον, άνηκεν εις τήν Τσαρίνην Αικατε-
ρίναν.

της, και άρνησιθρησκοι μετά μικρόν, ά-
πέβαινον άρνησιπατρίδες, υπό το στρό-
φιον του Γενιτάραου. 'Απληπισμένη έσύ-
ρητο η ταλαιπωρος 'Ελλάς: ήτο δούλη,
ήτο δυστυχής και ουδένα είχε φίλον. 'Η
ισχύς των Τούρκων, ίση προς τήν άγριό-
τητα και τόν φανατισμόν των, είχε πνί-
ξει εις πέλαγος αίματος ό τι 'Ελληνικόν,
και μεταβάλε τήν πατρίδα ήμῶν εις
ζοφερόν νεκροταφείον, ένθα, δίκην φασμά-
των νυκτερινών, έπλανώντο «οι δούλοι»
εργαζόμενοι έν τρέφωσι τους τυράννους
των, και άτιμαζόμενοι όπως ικανοποιώσι
τās βδελυράς κτηνωδίας των.

Διά τόν άμνημόνα κόσμον, όστις ελέγετο
πεπολιτισμένος, και άφθόνης εξηκολούθει
άντλων εκ τής δεξαμενής τής 'Ελληνικής
σοφίας δεν υπήρχον 'Ελληνες ουτε 'Ελλάς.
...Εις τās βασιάνους των δούλων ζευον
έπιμελώς τήν άτιν οι μοναρχαι: οι λαοι
ύπνωττον έτι, δια δε τους όλίγους προ-
νομιούχους των γραμμάτων και του πνεύ-
ματος, ήρουν τότε, άντι δούλων 'Ελλή-
νων, οι ναοί τής αρχαίας 'Ελλάδος, και
τά άριστουργήματα τής 'Ελληνικής σμί-
λης, άτινα άπεκομίζοντο μακράν τής νε-
κρής χώρας... Δούλοι των Τούρκων και
των 'Ενετών οι 'Ελληνες, πολλαίς δε
και άμφοτέρων, οι πατέρες μας ζζων δια
να δουλεύωσι, και δουλεύοντες να παχύ-
νωσι τους δεσπότας αυτών... Μακροί
και βαρείς υπήρξαν οι χρόνοι τής δου-
λείας. 'Ηλικία και γενεαί ήρχοντο και
παρήρχοντο ένά εκτρέφουσαι πόθον, και
μίαν προσφιλή λατρεύουσαι και καλλιερ-
γούσαι έλπίδα: να παρασκευάσωσιν έλευ-
θέραν πατρίδα.

Τόν κλήρον, όστις άνηκε τοις ανθρώ-
ποις, εξήτουν οι πατέρες ήμῶν, άλλ' η
άπαιτησις του πρώτου Λαζάρου των 'Ε-
θνών εφαινετο υπερβολική εις τους τρυ-
φηλους πλουσίους του κόσμου. 'Αρνού-
μενοι τήν μερίδα ήρουντο και τή ψυχία
αυτά, λιμώττουσα δε η δούλη 'Ελλάς,
άπέθνησκε τόν θάνατον του μαρτυρίου
και τής οδύνης. 'Εάν όμως η φωνή τής
εχάνετο εις τήν έρημον τής άδιαφορίας
των ανθρώπων, ένάντιοτε προύκαλει και
γέλωτας πικρούς άντι συμπαθείας προση-
κούσης εις τους δυστυχεις, ύψουτο όμως
σταθερώς προς τόν ουρανόν ζητούσα ό τι
ήρειέτο αυτή ο άγνώμων κόσμος. 'Ο Θεός
έπένευσε, το δε πνεύμα του 'Εθνους έφω-
τίσθη. 'Η Πρόνοια παρεσκεύασε δια των
άειμνήστων αυτών άποστόλων τήν πνεύ-
ματα και τās έποχας, και τήν ήμέραν,
καθ' ήν ο Χριστιανικός κόσμος έώρταζε
τήν σωτηρίαν του ανθρώπινου γένους, ο
'Ελληνικός κόσμος έώρταζε, μετά τής ά-
πολυτρώσεως του ανθρώπου, και τήν εθνι-
κήν άνάστασιν και άπολύτρωσιν. Εις τήν
Λαύραν αυτήν έσήμανεν ο φοβερός κώ-
δων, και έντευθεν εξεπέμφθη ο σπινθήρ,
ο άναφλέξας τή εύγενή φρονήματα των έ-
λευθέρων λαών. 'Εν μέσῳ τής κλαγγής
των όπλων συγκληνημένος ο κόσμος ά-
ναμνησκαται τής 'Ελλάδος, και υπό τή
ράχη και τās πλιγιάς τής χαιρετίζει Αυ-
τήν έλευθέραν.

Εις ποίας άναμνήσεις και σκέψεις, εις

ποίους κόσμους ιδεών φέρεται τις όταν
ήναι μόνος καθ' ώραν νυκτερινήν, και από
του εξώστου τής αγίας Λαύρας θεωρη
πρό αυτού τόν χώρον, ένθα έπετελέσθη η
μεγάλη θυσία, και άτενίζει τόν κυανόν
θόλον του ουρανού, τās μυριάδας των ά-
στερών και των άστερισμών, έν οις θερμή
φαντασία ήδύνατο να κατατάξη και τόν
άστερισμόν τής 'Αγίας Λαύρας, τόν λαμ-
πρότερον και φαινότερον του στερεώμα-
τος;...

Τά φύλλα τής πλατάνου ήρξαντο κι-
νούμενα. Αύρα πρωινή έπέπνευσε, και το
γλυκύ κυανόν χρώμα του ουρανού ήρ-
ξατο γαλακτούμενον βαθμηδόν. 'Η ήώς
ύπεφαινετο. Είνε ώραϊον να βλέπη τις
από τής Λαύρας τόν ήλιον άνατέλλοντα,
και τήν μεγαλοπρεπή εμφάνισιν του λαμ-
πρού άστρου να συνδυάζη προς τήν ανα-
ταλήν τής μεγάλης και άνεσπέρου ήμέ-
ρας τής 'Ελληνικής 'Ελευθερίας. Το φυσι-
κόν κάλλος, ο ύκακός εκείνος του φω-
τός, αι λαμπρά τής Λαύρας παραδόσεις
και η θέα αυτών των θέσεων, ένθα εξε-
τυλίχθη η ιερά και εθνική σκηνή, με-
ταρσιούσι τόν νέον 'Ελληνα, και εύγνώ-
μων εις τήν Πρόνοιαν και τους άθανά-
τους προμάχους τής 'Ελευθερίας, αισθά-
νεται καμπτόμενα τή γόνατά του, ένψ η
εύγνωμονόσα ψυχή του όρμα προς τόν
ουρανόν και τή χεϊλή του ψιθυρίζουσιν
'Ω Πατρίς, Πατρίς!.....

(*Επιτα το Μέγα Σπήλαιον, και η γυναι-
κία κινή τής Πεπελενίτης κτλ.).

ΣΥΡΙΑΚΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

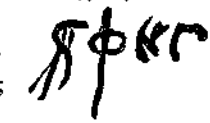
Α.

'Ο ένταύθα ιερός ναός του Νικοδήμου
είναι εις τών αρχαιοτάτων και πολυτι-
μοτάτων ναών τής καλής Βυζαντιακής
ερχιτεκτονικής, ος ως εκ θαύματος έφεί-
σθη ο χρόνος και αι υπό των βαρβάρων
άλλεπαλλήλοι συμφοραι τής ήμετέρας
Πατρίδος.

'Εάν δε κατ' αυτήν περίπου τήν επο-
χήν τής ιδρύσεως του πολιοῦ τούτου
ναού εκ τής Δύσεως ισερις εις 'Αθήνας
παρεπιδημούντες ελειτούργησαν ποτε και
έν τή εκκλησία ταύτη, βεβαίως αυτή δεν
έθωάρθη ως μερολυμένη και άξία εγ-
καταλείψεως, ως τούτο συνέθη εις τήν
επί του 'Ιλισού Παναγίας τής Πέτρας
δια τήν Λατινικήν λειτουργίαν του 1672,
διότι τότε άμφοτεραί αι 'Εκκλησίαι, 'Α-
νατολική τε και Δυτική, δεν ήσαν εισέτι
κεχωρισμένα, ήσαν άδελφαι 'Εκκλησίαι,
ότε δε ο τότε επί τής επισκοπικής έδρας
των 'Αθηνών καθήμενος σεμνός Ποιμε-
νάρχης υπό του έαυτου κλήρου περιστοι-
χούμενος ηυλόγει τās του ιερού τούτου
ναού θεμέλια όπως άρραγή και άσάλευτα
διαμεινωσιν, αυτή η όμολογος 'Ρωσία,
ήτις νυν έν τῷ ναῷ τούτου τās έαυτης
τελει σναίξει, δεν ειχεν εισέτι άσπασθη

ΕΒΔΟΜΑΣ

των χριστιανισμόν τοςαύτη η του ναού
τούτου αρχαιότης.
Και ποτε μεν ώρισμένως έκτίσθη το
σεμνόν τούτο τής χριστιανικής αρχιτε-
κτονικής οικοδόμημα, τούτο ιστορικώς
άγνωσμένον, μία όμως των 16 δι' αιδούς
επιγραφών, των επί των αρχαίων άγιο-
γραφιών του ναού κεχαραγμένων, ως
πανομοιοτύπως ο κ. Πιττάκης εξέδωκε¹
φέρει τήν χρονολογίαν
ήτοι 1045, εξ ής πλη-
ροπορούμεθα ότι βεβαίως
δ ναός ούτος είναι του
ΙΑ' αϊώνος αρχαιότερος.

'Εκ τής αρχιτεκτονικής όμως του ιε-
ρου τούτου ναού διαθέσεως, εκ τής δια-
τάξεως και συναρμομογής των έσωτερι-
κῶν άψίδων και των έσωτερικῶν παρεκ-
κλησιών, εκ τής έκτάσεως τής γυναικω-
νίτιδος, εκ των έν τῷ ναῷ περιωθεισῶν
αρχαιοτήτων Βυζ. τύπου, εκ τής συγ-
χρίσεως του ναού τούτου προς τās αρχαίας
Βυζαντ. 'Εκκλησίας τής 'Ραβέννης, εκ τής
συμβολικής διακοσμήσεως τῶν ένσωτερικῶν
τοιχῶν δι' ιερογλυφικῶν ούτως ειπεῖν ση-
μειῶν, έν οἷς πράγματι είσι διαλανθάνοντα
γράμματα συμπεπλεγμένα και έν τῇ δια-
κόσμῳ ζώνη τής 'Εκκλησίας και μεταξυ
των λίθων του όλου οικοδομήματος, γράμ-
ματα μεσά βαθυτάτης θεολογικής έν-
νοίας και κατά τόν λίαν προσφιλή τοῖς
αρχαίοις χριστιανοῖς μυστικισμόν συναρ-
μολογούντα τόν ιερόν τούτον ναόν, εκ
πάντων λέγομεν τούτων εξαγομεν το έγ-
γύτατα τής αληθείας συμπέρασμα, ότι ο
ναός ούτος είναι πολυτίμον οικοδόμημα
του Η' ή Θ' αϊώνος. 'Οπως δε οι γέρον-
τες έχουσι τήν ιστορίαν, ουτω και ο ναός
ούτος έχει τήν έαυτου ιστορίαν.

Οι περιηγηται του 1675 Spon και
Wheler² αναφέρουσιν ότι, ότε ουτοι έ-
πεσκέφθησαν τās 'Αθήνας, ο ναός ούτος
άνωμάζετο «η Σωτήρα του Λυκοδήμου»,
δν ο Spon υπό το όνομα τούτο και
έν τῷ χάρτη αυτου άκριβῶς σημεϊοῖ.³

'Αναγινώσκοντες δε οι άνωτέρω περιη-
γηται έν τῷ Στραβόνει περι του 'Ιλισού
έστι δε τοιοούτος μάλλον ο 'Ιλισός εκ
θατέρου μέρους του άστεος ρέων εις τήν
αυτήν παραλίαν εκ των υπέρ τής 'Αγρας
και του Λυκειου μερῶν και τής πηγής,
ήν ύμνησεν έν Φαίδρω Πλάτων⁴ και ά-
κούσαντες ότι η 'Εκκλησία αυτη εκαι-
λείτο «Σωτήρα του Λυκοδήμου», ύπερ
μετέφρασεν, Παναγία του Λυκοδήμου η
του Λυκειου, ένόμισαν ότι έν τῇ όνομασίῳ
ταύτη διεσώθη το όνομα του αρχαίου Λυ-
κειου και ότι εκει του εκειτου το 'Λυκειον⁵.
Το Λυκειον όμως, κατά τόν αυτόν Στρα-
βωνα, εκειτο «εκτός των Διοχάρους πυ-
λών⁶». Αυται δε τίθενται νυν έντός του
Βασιλικου Κήπου, το δε Λυκειον περίπου
εκεί ένθα νυν είσιν οι στρατώνες του πυ-
ροβολικού εις τή οικήματα τής Δουκί-
ας.

¹ 'Αρχ. 'Εφημερίς 1853 σ. 936.
² Spon έκδ. 1679. τόμ. II. σ. 127. Wheler
έκδ. 1689. τόμ. II. σ. 468.
³ Spon plan d'Athènes no 43.
⁴ Στράβ. βιβλ. Θ'. σφ. α'. § 24.
⁵ Spon. τομ. II. σ. 127. Wheler τόμ. II. σ. 468.
⁶ Στράβ. βιβλ. Θ'. κεφ. α'.

σης¹. Τούναντίον ο Πιττάκης εκ τής άρ-
χαιας επιγραφής
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ
ΚΕΚΡΟΠΙΔΗΣ ΕΡΙΜΕΛΙΤΗΣ
ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΠΟΛΟΝΙ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΟΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΟΥ ΣΤΕΙΡΕΩΣ

ήν τῷ 1833 εύρεν επί βάθρου Πεντελικου
μαρμαρου παρα τήν θύραν του άνωτέρω
ναού, νομίζει ότι εκει ήν ναός Λυκειου
'Απόλλωνος².

'Οπως ποτ' άν η, ήμεεις όφείλομεν χά-
ριτας τῷ 'Ρώσῳ λογιῷ αρχιμανδρίτη
πατρι 'Αντωνίω, όστις θέλων να δια-
σώσῃ ήμῖν τήν αρχαίαν όνομασίαν του
ναού τούτου επί τής ΒΔ. γωνίας του πε-
ριβόλου επέγραψεν «ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΔΗΜΟΥ».
Σήμερον ο κυριως ναός τιμάται επ' ο-
νόματι τής αγίας Τριάδος, επ' η και έν ά-
ξιοσημείωτῳ άντιθέσει προς τόν βωμόν του
άγνώστου Θεου [Πραξ. Ιζ'. 23] ύπαρχει η
επιγραφή «ΓΝΩΣΤΩ ΕΝ ΤΡΙΑΔΙ ΘΕΩ!»
το δεξιόν παρεκκλησιον τιμάται επ' όνό-
ματι του άγ. Νικολάου, το δε άριστερόν
επί τῷ του Νικοδήμου.

'Εν τῇ άνασκαφῇ των θεμελιῶν τής
'Εκκλησίας παρετηρήθησαν ικαναί άρ-
χαιότητες³. υπ' αυτην δε γνωρίζομεν ότι
ύπαρχουσι πηγαί εκ φυσικοῦ βράχου εκ-
ρέουσαι, αλτινες, καιτοι βιά τέχνης άπει-
στομάθησαν, ουχ ήτιον κατά τήν πα-
ροῦσαν μάλιστα εποχήν πληροῦσι τή υπό
τόν ναόν και τήν αυλήν θαλωτά εύρεα
υπόγεια. Πλησίον του Λυκειου αναφέρε-
ται η κρήνη του Πάνωπος, ναός τούτου
και άγαλμα, περι τήν κρήνην δε ταύτην
η τεραστία πλάτανος 33 πήχων ύψους,
ήτις και κατεσκάζε μεγα μέρος τής οδου
εκεινης⁴. άρα γε μήπως εις τήν θέσιν ταύ-
την πρέπει να αναζητηθη η αρχαία αυτη
πηγή του 'Αττικού ήρωος Πάνωπος;

'Ημεεις άφίνοντες το ζήτημα τούτο εις
τους περι τήν προχριστιανικήν κυριως άρ-
χαιολογίαν ασχολούμενους, επιστρέφομεν
εις το θέμα ήμῶν.

Το παλαιόν ο ναός του Νικοδήμου ήτο
μοναστήριον μοναχῶν, περι τόν ναόν
υπήρχον κελλία, ούχυρόν τεχος και περι
τά κελλία όπερ καλῶς μέχρι του 1780
εδώζετο, του 'Αλη-Χασεκή κατάστρέψαν-
τος τούτο.

'Εκ του χρόνικοῦ, όπερ ο κ. Πιττάκης
έδημοσίευσε⁵, μάνθάνομεν ότι ο αυτός σει-
σμός τής 1 'Ιουνίου του 1651, όστις ειχε
καταστρέψει τόν υπό τόν 'Αρείον Πάγον
ναόν του άγ. Διονυσίου του 'Αρεοπάγι-
του, ο αυτός επήνεγκε μεγάλην καταστρο-
φήν και εις τή κελλία τής Μονής ταύτης.

Κατά τήν εποχήν ταύτην φαίνεται,
ότι η μόνη αυτη έγένετο μετόχιον τής
Μονής Καισαριανής.

(*Επιτα το τέλος).

Γ. ΛΑΜΙΑΚΗΣ.

¹ Curtius Atlas von Athen.
² 'Αρχ. 'Εφημ. 1853. σ. 937.
³ 'Αρχ. 'Εφημ. 1856. «Τόμνημα περι ά-
νασκαφῶν γενομένων έν διαστήματι ετών 1852
—56 έν τῇ 'Εκκλησίᾳ Νικοδήμου έν 'Αθήναις
υπό του 'Ρώσου 'Αρχιμανδρίτου 'Αντωνίου.
⁴ 'Αρχ. 'Εφημ. 1853 σ. 946.

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

A.

Διατί ηγεῖ ἡ σάλπιγξ;
Διατί ἡ βοή αὐτῆ ἐν τῇ ὁδῷ;
Τίς ὄδον, ἂν ἐξέλθω εἰς τὸν ἐξώστου,
Τὴ θέαμα θὰ παρουσιασθῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.
ΟΥΛΑΝΑ.

Τῆ 12 Μαρτίου τοῦ 1519 μετὰ πολλὰς θεαλλώδεις ἡμέρας αἰθρία τέλος πρώτα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῆς αυτοκρατορικῆς πόλεως Οὐλμης. Ἡ ὁμίχλη τοῦ Δουναβέως, ἥτις τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους καλύπτει πάντοτε τὴν πόλιν εἶχε διασκεδασθῆ πολὺ πρὸ τῆς μεσημβρίας καὶ ἡ θέα τῆς ὀπίσω τοῦ ποταμοῦ πεδιάδος ἀνεδείκνυτο ἐπὶ μᾶλλον ἐλευθέρα καὶ ἐκτεταμένη.

Αἱ στεναὶ καὶ ψυχραὶ ὁδοὶ ἐφωτίζοντο ἐπίσης μᾶλλον τοῦ συνήθους καὶ ὁ ἥλιος παρεῖχεν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν λαμπρότητα καὶ εὐθυμίαν συμφώνως πρὸς τὴν εορτάσιμον ὄψιν, ἣν εἶχεν ἡ πόλις. Ἡ μεγάλη ὁδὸς Χερδμπρούκερ, ἥτις ἀγεί ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ Δουναβέως εἰς τὸν δημομαρχειον, ἦτο τὴν πρῶαν ἐκείνην κατὰ μέρος πλῆθος συνωστισμένου ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ στενὴν μόνον δίοδον ἐν τῇ μέσῃ ἀφίνοντος. Ὑπόκωφος ψίθυρος, τὴν ἐκ τῆς προσδοκίας ἀνυπομονησίαν μαρτυρῶν, διέτρεχε τὸ πλῆθος· ἐνίοτε ἐξεργήγνυτο αἰφνης γέλωσ ὅτε ὠραία τις νεάνις προὔχωρει ἐκτὸς τῆς γραμμῆς καὶ οἱ στρατιῶται τῆς ἀστυκῆς φρουρᾶς ἀπώθουν αὐτὴν τραχέως πῶς διὰ τῆς λαθῆς τῶν μακρῶν δοράτων αὐτῶν, ἢ ὅταν ἀστεῖος τις διεσκέδαζε φωνάζων: Ἐρχονται! ἔρχονται! καὶ πάντες ἔτεινον τὸν τράχηλον καὶ ἐβλεπον μέχρις οὐ ἐβεβαιούντο ὅτι ἠπατήθησαν.

Ὁ συνωστισμὸς ἦτο μεζῶν ἐτι εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ ὁδὸς τοῦ Χερδμπρούκερ ἀπολήγει εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ δημομαρχειοῦ· ἐκεῖ ἦσαν παρατεταγμένα τὰ σώματα τῶν συντεχνιῶν, οἱ λεμβούχοι, οἱ ὕφανται, οἱ ξυλουργοί, οἱ ζυθοποιοὶ μετὰ τῶν ἐμβληματῶν αὐτῶν καὶ τῶν σημάτων, τὴν ὠραιότεραν αὐτῶν στολὴν φοροῦντες καὶ ἐνοπλοὶ.

Ἄλλ' ἂν ἐν τῇ ὁδῷ τὸ πλῆθος ἐφαίνετο εὐθυμον, αἱ ὕψηλα οἰκίαι παρεῖχον ἐκφανέστερον ὄψιν χαρᾶς καὶ εορτῆς. Πάντα τὰ παράθυρα αὐτῶν, μέχρι καὶ τῶν στεγῶν, ἦσαν πλήρη γυναικῶν καὶ νεανίδων περιχαρῶς ἐνεδεδυμένων, ὡς ἦσαν δὲ διακεκοσμημένοι διὰ πρασίμων κλάδων, ταπήτων καὶ πολυχρῶν ὑφασμάτων ὁμοιάζον πρὸς ὠραία πλαίσια περιβάλλοντα θελακτικωτάτας ζωγραφίας.

Χαριστάτην βεβαίως πάσης ἄλλης εἰκόνα ἐπαρουσίαζεν ὁ ἐξώστῃ τῆς οἰκίας τοῦ εὐπατριδοῦ Ἰωάννου Βέσερερ. Δύο νεάνιδες ἴσαντὸ ἐπ' αὐτοῦ, διαφέρουσαι τὴν μορφήν, τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν στολὴν, ἀλλ' ἀμφοτέραι περικαλλέστα-

ται, ὁ δ' ἐκ τῆς ὁδοῦ βλέπων αὐτὰς θὰ καταλαμβάνετο ὑπ' ἀμνησσίας πρὸς στιγμὴν ἀγνοῶν ὅποιαν ν' ἀνακηρύξῃ ὠραιότεραν.

Οὐδέτερα αὐτῶν ἐφαίνετο ὑπερβᾶσα τὸ δέκατον ὄγδοον αὐτῆς ἔτος. Ἡ μία ἦτο ραδινωτέρα καὶ ὑψηλοτέρα χλιδῶσαν ἔχουσα μέλαιναν κόμην· τὸ μελάγχρουν τόξον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, οἱ κυανοὶ καὶ ἡρμεοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ, τὸ ἄβρον αὐτῆς στόμα, πάντα ταῦτα ἀπετέλουν καλλογὴν, ἥτις ὑπὸ τῶν κυριῶν τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, θὰ ἐθεωρεῖτο θελακτικωτάτη, ἀλλ' ἥτις, ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις, καθ' οὓς προετιμῶντο τὰ ζωρύτερα χρώματα, ἐνομίζετο μόνον μεγαλοπρεπῆς. Ἡ ἄλλη, μικροτέρα τὸ ἀνάστημα καὶ μᾶλλον εὐσαρκος, ἐφαίνετο φαιδρὰ καὶ ἀμέριμος. Ἡ ὀλοζάνθος αὐτῆς κόμη, εἰς πολλὰς μικρὰς πλεξίδας, κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κεκομμωμένη, ἀπεκρύπτετο ἐν μέρει ὑπὸ κομψῶν λευκῶν καὶ πτυχῶν τῆς κεφαλῆς κάλυμμα. Ἡ δροσερὰ καὶ φιλομειδῆς αὐτῆς μορφή διετελεῖ εἰς κίνησιν· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐπλανῶντο ἐπὶ τοῦ πλῆθους μετ' ἀκαταπονήτου ζωηρότητος καὶ τὸ στόμα αὐτῆς, ὅπερ διέφαινε, ὁσάκις ἠνοίγετο, θαυμασίως ὀδύνας, εἰδείκνυον ἐμφανῶς ὅτι ἐκ τῶν ἐν τῇ ὁδῷ σωματείων καὶ θεατῶν πολλοὶ βεβαίως προῦκάλουν τὴν ἰλαρότητα αὐτῆς.

Ὅπισω τῶν δύο νεανίδων ἴστατο ἀνὴρ ὑψηλὸς καὶ προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν· τὰ ἔντονα καὶ σοβαρὰ αὐτοῦ χαρακτηριστικά, αἱ πυκναὶ ὄψεις, ἡ μακρὰ μεσοπύλιος γενειάς, ἡ ἀντίθεσις ποιούσα πρὸς τὰ περίεξ ποικίλα καὶ πλούσια χρώματα μαύρη αὐτοῦ στολή, πάντα ταῦτα παρεῖχον εἰς αὐτὸν ἠθᾶς τι ψυχρὸν καὶ σχεδὸν περιλυπον, ὅπερ διεσκέδαζοτο μόνον ὅτε ἐκλαμψίς τις εὐθυμίας, ὑπὸ φαιδρᾶς τινος ἐκφράσεως τῆς ξανθῆς νεανίδος· προκληθεῖσα, ἐφώτιζεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν σκυθρωπὴν αὐτοῦ μορφήν. Ὁ ὄμιλος οὗτος, ὁ τὸσον διάφορος ἐν τοῖς μέρεσιν αὐτοῦ κατὰ τὰ χρώματα τῶν ἐνδυμασιῶν, ὡς καὶ τῶν χαρακτῆρων καὶ τῶν ἑτῶν, ἐφείλκεν ἐνίοτε τὴν προσοχὴν τῶν κάτωθεν διαβαίνοντων. Πολλὰ βλέμματα προσηλθύντο ἐπὶ τῶν νεανίδων, αἵτινες ἀπησχόλησαν ἐπὶ στιγμὴν, διὰ τῆς γοητευτικῆς ἐμφανίσεώς των, τὸ πλῆθος, ὅπερ ἤρξατο ν' ἀνυπομονῆ ἐπὶ τῇ τῶσθ βραδύτητι τοῦ ἀναμενομένου θεάματος. Ἐπιπλησίαζεν ἤδη ἡ μεσημβρία. Τὰ κύματα τοῦ πλῆθους συνωστίζοντο ὀλονὲν σφοδρότερα, ἦδη δὲ ἰκανὰ τῶν σεβασμιῶν μελῶν τῶν συντεχνιῶν εἶχον ἐξαπλωθῆ χαμαί, ὅτε τρεῖς βρόμοι τηλεδόλων ἀντήθησαν ἀπὸ τοῦ ὄχυρῶματος τοῦ Λούγγις Λάρδ. Ἀμέσως οἱ κώδωνες τῆς μητροπόλεως ἤρξαντο ἠχοῦντες πάσῃ δυνάμει ὑπὲρ τὴν πόλιν καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐπήλθεν ἡσυχία ἐν ταῖς τάξεσιν.

Ἐρχεται, Μαρία, ἀνέκραξεν ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ξανθὴ νεάνις καὶ περιέβαλε διὰ τοῦ βραχίονος αὐτῆς τὴν ὀσφύν τῆς γείτονος τῆς κλίνουσα πρὸς τὰ ἐκτὸς. Ὁ οἶκος τοῦ εὐπατριδοῦ Βέσερερ ἦτο γωνιακὸς τῆς ὁδοῦ Χερδμπρούκερ ἀπὸ

τοῦ ἐξώστου, ἡ θέα ἐξετεινετο ἔνθεν μὲν μέχρι τῆς πύλης τοῦ Δουναβέως, ἔνθεν δὲ μέχρι τῶν παραθύρων τοῦ δημομαρχειοῦ. Αἱ νεάνιδες λοιπὸν εἶχον κάλλιστα ἐκλέξει τὴν θέσιν ἐκείνην ὅπως ἀπολούσωσι τοῦ ἀναμενομένου θεάματος. Ἐν τούτοις ἡ δίοδος ἀναμέσον τῶν δύο τάξεων τοῦ πλῆθους εἶχεν εὐρυνοθῆ μετὰ κόπου, οἱ στρατιῶται τῆς ἀστυκῆς φρουρᾶς ἐτάχθησαν κατ' ἀποστάσεις, προτεινοντες τὰ δόρατα αὐτῶν· ἐπίσημος σιωπὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ ὁδῷ, οἱ δὲ κώδωνες ἐξηκολούθουν ἠχοῦντες. Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ ὑπόκωφος κρότος τῶν κυμβάλων καὶ ὁ ὄξυς ἦχος τῶν σαλπγγῶν καὶ διὰ μέσου τῆς πύλης ἐπεφάνη προχωροῦσα ἡ μακρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆς τῶν ἰππέων πομπή. Τὸ πλῆθος εἶχεν ἰδεῖ πολλὰκις τὰ τύμπανα καὶ τὰς σάλπιγγας καὶ τὸ ἔριππον σῶμα τῶν νέων πατριῶν τῆς Οὐλμης, ὥστε τὰ βλέμματα του δὲν ἐσταμάτησαν πολὺ ἐπ' αὐτῶν. Ἄλλ' ὅτε ἡ μέλαινα καὶ λευκὴ σημαῖα τῆς πόλεως μετὰ τοῦ αυτοκρατορικοῦ ἀετοῦ, ὅτε σημαῖα παντὸς μεγέθους καὶ χρώματος ἐφάνησαν, οἱ θεαταὶ ἐνόησαν ὅτι ἐπήλθεν ἡ ἐπίσημος στιγμὴ.

Αἱ ὠραῖαι νεάνιδες τοῦ ἐξώστου ἐδιπλασίασαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν, βλέπουσαι εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τὸ πλῆθος ἐξάγον τὸς πύλους καὶ τοὺς σκούφους αὐτοῦ.

Ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς ἵππου προὔχωρει ἀνὴρ τις, οὐτινος τὸ ῥωμαλέον, ἀκαμαῶν καὶ φαιδρῶν ἦθος ἀπετέλει παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑπὸ ῥυτίδων διηυλακωμένον μέτωπόν του, τὴν μεσοπύλιον γενειάδα καὶ κόμην. Ἐφερεν ὄζυν πύλον, κεκοσμημένον διὰ πτερῶν, θώρακα ἐπὶ ἐρυθροῦ ἐσωκαρδίου, περισκελίδα βυρσίνην μεταξοκέντητον, ἥτις βεβαίως ἦτο κομψοτάτη, ὅτε ἦτο καινουργίης, ἀλλ' ἥτις ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ τῆς πολλῆς χρήσεως εἶχεν ἀποκτήσει βαθὺ μελανὸν χρῶμα· μεγάλα καὶ βαρῆα ἵππευτικά ὑποδήματα ἐκάλυπτον τὰς κνήμας αὐτοῦ μέχρι γονάτων. Τὸ μόνον ὄπλον του, ζίφος ἔκτακτον ἔχον μέγεθος, συνεπλήρου τὴν εἰκόνα μαχητοῦ γηράσαντος ἐπὶ τοῦ ἵππου αὐτοῦ. Ὡς μόνον κόσμημα εἶχε πλατεῖαν χρυσοῦν ἄλυσιν πεντάκις εἰλιγμένην περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ στήθους του τιμητικὸν χρυσοῦν ἐπίσημο μετάλλιον.

Εἰπέτε μου δά, θεῆ μου, ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἵππεύς, ὁ τὸσον νέος καὶ τὸσον γέρον συγχρόνως; ἀνέκραξεν ἡ ξανθὴ, κλίνουσα ὀλίγον τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὀπίσω αὐτῆς ἴσταμένου γέροντος.

Εἰμπορῶ δὲ σοὺ τὸ εἶπῶ, Βέρθα, ἀπήντησεν οὗτος. Εἶνε ὁ Γεώργιος Φρόνδεμπεργ σωματάρχης τοῦ πεικικοῦ τῆς συμμαχίας, λαμπρὸς ἀνθρώπος, ἂν ὑπῆρτετε καλλίτερον ἀγῶνα.

Κρατήσατε τὰς παρατηρήσεις σας διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, κύριε Βυρτεμβέργιε, ἐπανάλαβεν ἡ μικρὰ, ἥτις ἠπειλήσεν αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου, γελῶσα· ἤξυρετε ὅτι αἱ κόραι τῆς Οὐλμης εἶνε ἀρρωσιωμέναι εἰς τὴν συμμαχίαν.

Ἄλλ' ὁ θεός, οὐδαμῶς παραχθεις ἐξηκολούθησεν:

Αὐτὸς, ἐπάνω εἰς τὸν λευκὸν ἵππον εἶνε ὁ στρατηγὸς Βαλδμπουργ. Κατόπιν του ἔρχοντο οἱ συνταγματάρχαι τῆς συμμαχίας. Ἰδε τους! ὁμοιάζον μετὰ λύκους ἐταίμους νὰ χυθοῦν ἐπάνω εἰς τὰ θύματα των.

Ὄψ! τί γέρικα μούτρα! εἶπεν ἡ Βέρθα. Κρίμα ἔς τὸν κόπον μας ποῦ ἐσταθισθημεν ἔτσι, ἐξαδέλφη Μαρία. Ἄλλὰ... ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ μαυροφορεμένος νέος ἐπάνω εἰς τὸ καστανὸν ἄλογον; Κύτταξε τὸ ὄχρον πρόσωπόν του καὶ τὰ μαύρα μάτια του ποῦ εἶνε γεμάτα φωτιά. Ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα του βλέπεις τί ἐμβλημα ἔχει; Τολμᾶ!

Εἶνε ὁ ἰππότης Οὐλριχ Χούτεν, ἀπεκρίθη ὁ γέρον· εἶθε ὁ θεὸς νὰ τοῦ συχωρήσῃ τὰς ἐναντίον τοῦ ἡγεμόνος μας προσβολὰς, παιδιὰ μου. Εἶνε ἀνθρώπος ἐσθρὸς καὶ γενναῖος. Ναι μὲν εἶνε θανάσιμος ὁ χόρος τοῦ δουκὸς, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸν κατηγορήσω, διότι πρὸ παντὸς ἀγαπῶ τὴν ἀλήθειαν· Ὅ! νά, καὶ τὰ χρώματα τοῦ Σίικιγκεν, πραγματικῶς αὐτὸς εἶνε. Παρρητήρησέ τον, κόρη μου, εἶνε ὁ Φραγκίσκος Σίικιγκεν. Λέγουν ὅτι πηγαίνει μετὰ χιλίους ἀνδρας εἰς τὸν πόλεμον. Εἶνε αὐτὸς μετὰ τὸν λαμπρὸν θώρακα καὶ τὸ κόκκινον πτερόν.

Ἄλλὰ, θεῖε, ὑπέλαβεν ἡ Βέρθα, εἰπέτε μοι ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Γκαίτς Φὸν Βερλίχιγκεν, διὰ τὸν ὅποιον ὁ ἐξαδέλφος μας Κράφτ μᾶς ἔχει εἰπεῖ τόσα; Εἶνε φοβερός ἀνθρώπος καὶ ἔχει σιδερένιο χερί. Δὲν εἶνε μετὰ τὸ μέρος τῶν πόλεων;

Γκαίτς καὶ πόλις εἶνε δύο πράγματα ἀσυμβίβαστα· εἶνε μετὰ τὸν δούκα τῆς Βυρτεμβέργης.

Μεγά μέρος τῆς πομπῆς εἶχε παρελάσει κατὰ τὴν συνδιαλέξιν ταύτην καὶ ἡ Βέρθα εἶχε παρατηρήσει μετ' ἐκπλήξεως τὰ ἀδιάφορα βλέμματα. Ἄτινα ἡ ἐξαδέλφη τῆς ἔριπτεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ ἐλάχιστον αὐτῆς ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα. Ἀναμφίβως τὸ σκεπτικὸν ἐκεῖνο καὶ βεβῶδες ἦθος τῆς νεανίδος προήρχετο ἐκ τοῦ χαρακτῆρος· ἀλλὰ τηλικιότη ψυχρότης πρὸς τὴν λαμπροτάτην ἐκείνην πομπὴν ἐφαίνετο ἀκατανόητος εἰς τὴν Βέρθαν. Ἐμελλε δὲ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τούτου τὴν ἐξαδέλφη τῆς, ὅτε αἰφνιδίως θόρυβος παραχθεις ἐν τῇ ὁδῷ, ἐπέσπασε τὴν προσοχὴν αὐτῆς.

Θυμοειδῆς ἵππος ἠνωρθοῦτο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ὑπὸ τὸ παράθυρον αὐτῶν· θὰ εἶχε πάντως πτοηθῆ ὑπὸ τῶν κυματίζουσῶν σημαῖων τῶν συντεχνιῶν. Ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένη κεφαλὴ αὐτοῦ ἔκρυπτε τὸν ἀναβάτην· οὐτινος μὲν τὰ πτερὰ τοῦ λοφίου ἐφαίνοντο· ἀλλ' ἡ δεξιότης καὶ ἡ ῥώμη, δι' ἧς ἐδάμαζε τὸν ἵππον, ἐμαρτύρουν προδήλως νέον καὶ τολμηρὸν ἰππέα. Ἡ μακρὰ καστανόχρω κόμη του, ἔνεκα τοῦ καταβληθέντος ἀγῶνος, εἶχον πέσει ἐπὶ τῆς μορφῆς του. Ὅτε ἀνῆγειρεν αὐτὴν, τὸ βλέμμα του συνήνησε τὸν ἐξώστην.

Ἄ! ἰδοὺ τέλος πάντων κ' ἕνας ὠραῖος ἵππεύς! ἐψιθύριεν ἡ ξανθὴ εἰς τὸ οὖς τῆς γείτονος τῆς, κρύφα καὶ χαμηλοφώνως ὥστε ἐφοβεῖτο μὴ ἀκουσθῆ ὑπὸ τοῦ νέου. Καὶ πόσον εὐγενὴς εἶνε! Κύτταξε, μᾶς ἐχαίρετίσαι χωρὶς νὰ μᾶς γνωρίζῃ!

Ἄλλ' ἡ σιγηλὴ Μαρία δὲν ἐφαίνετο προσέχουσα πολὺ εἰς τὴν ἐξαδέλφη τῆς· ζωηρὰ ἐρυθρότης ἐχρωμάτισε τὰς ἀβρὰς παρειὰς αὐτῆς. Βεβαίως, ὅστις ἠθελεν ἰδεῖ τὴν σοβαρὰν νεάνιδα τόσον ψυχρῶς προσβλέπουσαν τὴν πομπήν, δὲν θὰ ἐμάντευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ περὶ τὸ στόμα αὐτῆς ἐκφρασίς τῶσον χαρίεσσα καὶ τόσον ἐπέραστος καὶ ἐν τοῖς μελαγχολικοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τόσος ἔρωσ, ὅσος ἐφάνη τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἵππεα τὸν χαίρετισμόν του, δι' ἐλαφρᾶς τῆς κεφαλῆς κινήσεως.

Ἄλλ' ἡ μεταβολὴ αὐτῆς τῆς νεανίδος ἡ ἐκ τῆς θέας τοῦ ὠραίου νέου προσελθοῦσα διέφυγεν ἐντελῶς τὴν προσοχὴν τῆς λαλοῦ αὐτῆς ἐξαδέλφης.

Γρήγορα! γρήγορα! ἀγαπητὴ θεῖε! ἀνέκραξεν ἐλκύουσα τὸν γέροντα ἐκ τῆς χειρὶδος· ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἵππεύς μετὰ τὸν γαλανὸν καὶ ἀργυροῦν τελαμαῖον ποῖος εἶνε;

Εἶνε πρώτη φορὰ ὅπου τὸν βλέπω, κόρη μου, ἀπεκρίθη ὁ θεός. Ἄν κρίνω ἀπὸ τὰ χρώματά του, φαίνεται ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν, καὶ ἐκστρατεύει δι' ἴδιον λογαριασμόν καὶ κίνδυνον κατὰ τὸν κυρίον μου καὶ δουκός, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι τυχοδιώκται, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ βάλουν τὸ χεῖρ των μέσα εἰς τοὺς σάκκους μας.

Ἄ! εἶθε ἀδιόρθωτος! εἶπεν ἡ Βέρθα, καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν τῆς μορφάσασα. Γνωρίζετε τοὺς γέροντας καὶ τοὺς σοφοὺς ἀπὸ ἐκατὸν βήματα· ἀλλ' ἂν σὰς ἐρωτήσουν καμμίαν φορὰν καὶ δι' ἕνα νέον καὶ εὐγενῆ εὐπατρίδην, δὲν εἰξυρετε νὰ μᾶς εἰπῆτε τίποτε. Καὶ σὺ ἐπίσης, Μαρία, εἶσαι ἀδιόρθωτος· βλέπεις εἰς τὸν ἄνθρωπον σὺν νὰ περῶ καμμία κηδεῖα. Στοιχηματίζω ὅτι δὲν εἶδες τὸν ὠραιότερον ἵππεα ἀπὸ ὅλους καὶ ὅτι ἐσυλλογίζεσο ἀκόμη τὸν γέρο Φροῦδσμπεργ, ἐν ᾧ ἐπέρασαν τόσοι ἄλλοι.

Κατὰ τὴν ἐπιτίμησιν ταύτην τῆς Βέρθας ἡ πομπὴ εἶχε παραταχθῆ ἐνώπιον τοῦ δημομαρχειοῦ. Τὸ ἱππικὸν τῆς συμμαχίας, ὅπερ παρήλαυε τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὐδαμῶς ἰκίνει τὸ ἐνδιαφέρον. Δι' ὁ εὐθύς ὡς οἱ ἵππεῖς κατήλθον τῶν ἵππων αὐτῶν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ πανδοχεῖον ὅπως πῶσιν ἀναψυχτικὸν τι, ἀφ' οὗ τὰ σώματα τῶν συντεχνιῶν διέλυσαν τὰς τάξεις αὐτῶν καὶ τὸ πλῆθος κατὰ μικρὸν ἀνεχώρησεν, ἀπεσύρθησαν τοῦ ἐξώστου.

Ἡ Βέρθα δὲν ἐφαίνετο κατὰ πάντα νηγχαριστημένη. Ἐν τούτοις ἐφρόντισε νὰ μὴ ἐνοήσῃ διόλου ὁ θεὸς τῆς τὴν δυσἀρεσκείαν τῆς. Ἄλλ' ὅτε οὗτος ἀπήλθε τῆς αἰθούσης εἶπε πρὸς τὴν ἐξαδέλφη αὐτῆς, ἥτις βεβῶδως ἴστατο ὀρθὴ παρὰ τὸ παράθυρον.

Ὡ! εἶνε ἀνυπόφορον! Δὲν εἰξυρετὶ τί θὰ εἶδα διὰ νὰ μάθω πῶς ὀνομάζεται. Μ' ἀδὲν ἔχεις λοιπὸν μάτια· σὺ, Μαρία; Ἐν τούτοις ἐκόντησάν σου τὸν ἀγκῶνα σου ὅταν ἐχαίρετίσαι. Νά, πῶς εἶνε. Ἐχει καστανὰ μαλλιά, πολὺ μακρὰ, μάτια μαύρα καὶ γελαστὰ καὶ τὸ πρόσωπο ἴσχυαι μελαγχροινόν, ἀλλὰ ὠραῖον, πολὺ, πολὺ ὠραῖον! Ἐχει ἕνα λεπτόν μουστακάκι ἐπάνω ἀπὸ τὸ στόμα του· ὄχι, σοὺ λέγω..... Ἄλλὰ πάλιν κοκκινίζει! ἐξηκολούθησεν ἡ ξανθὴ μετὰ ζωηρότητος· ὅταν δύο κόραι ὅταν εἶνε μόναι νὰ μὴ εἰμποροῦν νὰ ὀμιλήσουν διὰ τὸ στόμα ἐνός νέου! Αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ εἰς ἡμᾶς. Ἄλλὰ, βέβαια, εἰς τῆς μακαρίτισσας τῆς θείας σου, εἰς τὴν Τυβίγγην, καὶ εἰς τοῦ σοβαροῦ πατρός σου, εἰς τὸν Λιχτενστάιν, ποτὲ δὲν σοὺ ὀμίλησαν διὰ παρόμοια πράγματα καὶ βλέπω ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου Μαρία βεβῶδάζει καὶ πάλιν καὶ ὅτι πρέπει νὰ εὐρω κανὲν παιδί τῆς Οὐλμης διὰ νὰ ὀμιλήσῃ μίαν στιγμὴν μαζὶ του ἀφ' οὗ κανεῖς δὲν με ἀκούεις.

Ἡ Μαρία ἀπήντησε διὰ μειδιάματος, τὸ ὅποιον δὲν ἐστρεῖτο ἔσως πανουργίας τινός. Ἡ δὲ Βέρθα ἔλαβε βαρὺν ὄραθόν κλειδίων κρεμασμένων παρὰ τὴν θύραν, ἐφέλλισεν ἄμα τι καὶ ἐξῆλθεν ὅπως κάμῃ διὰ τὸ γέλιον τὰς παρασκευάς· διότι εἰ καὶ ἠδύνατό τις νὰ κατηγορήσῃ αὐτὴν ἐπὶ μεγάλῃ περιεργίᾳ, ἐν τούτοις ἦτο πολὺ καλὴ οἰκοδόμοισα, ὥστε ἡ ἐμφάνισις ὠραίου ἵππεως δὲν τὴν ἔκαμνε νὰ λησμονήσῃ ἐδεσμά τι ἡ ἐπιδόριον.

Ἐξῆλθε σικρῶσα καὶ ἀφῆκε τὴν ἐξαδέλφη αὐτῆς μόνην μετὰ τῶν σκέψεῶν τῆς. Οὐδ' ἡμεῖς θέλομεν νὰ τὴν παραξωμεν ἐν ᾧ ἀναθεωρεῖ ἐν τῇ μνήμῃ τῆς τὰς ὠραίας εἰκόνας, ὡς ἡ ἐμφάνισις ἐκείνη τοῦ ἵππεως ἐξήγαγεν αἰφνης ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδιάς τῆς· ἐν ᾧ ἀναλογίζεται τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐν βλέμμα αὐτοῦ, μίαν θλίψιν τῆς χειρός, ἐπλήρουν φωτὸς τὰς ἡμέρας αὐτῆς, ἐν ᾧ ἀναμνησκαται τῶν νυκτῶν, καθ' ὡς ἐν τῇ μικρῷ δωματίῳ τῆς ἐκέντει, παρὰ τὴν θέαν τῆς, τὸν τελαμαῖον ἐκείνον, οὗ ἡ θέα ἐξήγαγεν αὐτὴν τὸν ὀνειροπολήσεών τῆς. Δὲν θέλομεν νὰ κατασκοπεύσωμεν αὐτὴν ἐν ᾧ διαλογίζεται ἐρυθρῶσα καὶ ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς ἂν ἡ ἐξαδέλφη αὐτῆς Βέρθα περιέγραψε καλῶς τὸ τὸσον ὠραῖον στόμα τοῦ περιλημμένου τῆς.

B.

Δὲν αἰσθάνουσαι ἦδη αὐξάνουσαι τὴν ἐλπίδα σου, Νέον ἄσπρος ἀναπτέμενον ἐν τῇ καρδίᾳ σου; Δὲν εἶσαι ἐν Σουαβίᾳ, ὅπου τῆς ἀνδρείας ἔκαστος δίδει ἐντίμως τὸ παράδειγμα;

G. Schwab.

Ἡ λαμπρὰ πομπή, ἣν περιεγράψαμεν ἀνωτέρω, ἐγένετο πρὸς τιμὴν τῶν ἀρχηγῶν τῆς συμμαχίας τῆς Σουαβίας, ὅτινες ἀναχωρήσαντες ἐξ Ἀουξεβούργης ὅπου εἶχον συνέλθει, εἰσῆλθον τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς Οὐλμην. Ὁ δούξ Οὐλριχ τῆς Βυρτεμβέργης εἶχε διὰ τοῦ πεισματος του, δι' ἐκδηλώσεων σφοδρᾶς ὀργῆς, διὰ τῆς

γραμμένων, διά λόγους, περί των ού του παρόντος, εν τούτοις χάριν ευρυτέρας κυκλοφορίας, δι' ης και μόνως επιτυχάνεται η διάδοσις των αρχών φύλλου τινός, αναγκαζόμεθα, επί του παρόντος τουλάχιστον, να προορίσωμεν σελίδας τινάς δια τοιαύτην ύλην, παρηγορούμενοι εκ του ότι εξέλεγη μυθιστόρημα πατριωτικής ύλης, εν φ' εξαίρεται πως και Έλλην αρματολός του 15ου αιώνος.

Κατά το σύστημα της εις καταστροφήν εγκαταλείψεως των υπάρχουσών αρχαιοτήτων και ανασκαφείας προς ανεύρεσιν νέων, επανήρξαν εν τή Ακροπόλει ανασκαφαί υπό την επίβλεψιν της Αρχαιολογικής Έταιρείας κατ' αρχάς εύρέθησαν, αρχαϊκόν χαλκούν αγαλμάτιον παριστών γυναικα φέρουσαν πτώνα και ενέχουσαν το κράσπεδον δια της έτέρας χειρός, ικανά άγγείων κλάσματα και επιγραφάκι τινες είτα δε τεμάχιον πίνακος εκ πηλού, εν φ' είνε έξωγραφημένος πολεμιστής φέρων περικεφαλαίαν, άσπίδα και δόρυ, παρ' αυτώ δε ή επιγραφή καλός. Η βάσις του τεμαχίου τούτου, εικόνας του Ε', ως λέγεται, αιώνας είνε κιτρίνη, ή δε μορφή καστανόχρους. Μετά την εκκαθάρισιν του πίνακος έλπίζεται ότι θ' αναγνωσθώσι και άλλα γράμματα υποφανόμενα εν αυτώ.

Έξεδόθη το πρώτον τεύχος της Ιστορίας του Κ. Παπαρηγοπούλου εκδιδόντος, ως γνωστόν, του έργοστασιάρχου κ. Ανέστη Κωνσταντινίδου.

Το καλλιτεχνικώτατον τομίδιον έγένετο άναρπαστον ενφ' δε υπ' ούδεμιάν κοσμηται εικόνας, κατά το μάλλον και ήττον έχούσης σχέσιν μετά του κειμένου, άνεγνώσθη άπνευστί. Κατ' αυτών τον τρόπον βαθμηδόν και άνεπαισθήτως θα κατορθωθή να γνωσθή και εν Έλλάδι ή Έλληνική ιστορία, όπερ μέχρι τουδε θεωρείτο έλπις εν όνειρω.

Επίσης τά εκδοθέντα Β' και Γ' τεύχος της «Έλλάδος» του Falke, ήτις, ως και τά λοιπά σύγχρονα ιστορικά περι τής αρχαίας Έλλάδος πονήματα, και περι λίαν άκαταλλήλως εκδοθέντα, αποτελούσιν όμως σημεία άξιοπαίνου προόδου, άπλήστως άνεγνώσθησαν. επίσης και το τρίτον τεύχος της ιστορίας του κ. Σ. Π. Λάμπρου.

Πρίν η μεταβώμεν δε εις την άναγραφήν των πλουσιώτερων έξωτερικών ειδήσεων όφείλομεν εύφημώς να μνημονεύσωμεν και του εν Έρμουπόλει Σύρου υπό φιλοπολιτρίδων νέων εκδοθησομένου ημερολογίου «Κυδέλη» ύπερ των ένεκα της έκστρατείας δεινοπαθουσών οικογενειών, όπερ και ως εκ του σκοπού, δι' όν εκδίδονται και ως εκ της ύλης, ην θα περιέχη, έλπίζομεν ότι θα γίνη άναρπαστον.

Επιφυλασσομεθα δέν άγράφωμεν εν έκτάσει περί τής νέας εκδόσεως των «Αττι-

κων Νυκτών» του πολυκλαύστου Βασιλειάδου.

Επί τή εύκαιρία της άνεγέρσεως άνδριάντος του Γάλλου μυθιστοριογράφου Βαϊζαέν τή γενεθλίω αυτού πόλει *Tours*, ό έπίτιμος πρόεδρος της Έταιρείας των Λογιών κ. Gonзалés συνεκάλεσεν εις συνεδρίαν εν τώ καταστήματι της φηθείσης έταιρείας τους συντάκτας των μζλλον διαδεδομένων έφημερίδιον, τους διευθυντάς των θεάτρων, τον Πρόεδρον του δημοτικού Συμβουλίου, τους Προέδρους και Αντιπροέδρους της Έταιρείας των Λογιών και της των Συγγραφέων, προσέτι δε, διαφόρους εκδότας και καλλιτέχνας, προέτεινε δε αυτοίς, όπως στηθή άνδριάς του έπιφανούς συγγραφέως και εν Παρισίοις. Η πρότασις αυτού έγένετο δεκτή όμοφώνως και προς τούτο έσχηματίσθη έπιτροπή, ής πρόεδρος εξέλεχθη ό 'Emile Augier και γενικός γραμματεύς ό κ. Gonзалés. Η έπιτροπή αύτη ύποδιηρέθη εις πέντε τμήματα, ών εν εξαίτησεται παρ' του δήμου όπως τώ παραχωρηθή δωρεάν το γήπεδον, εν φ' στηθήσεται ό άνδριάς, το δεύτερον άποταθήσεται προς την Κυβέρνησιν ζητούν όπως τώ χορηγηθή ό επί τώ σκοπώ τούτω αναγκαιών όρειχαλκος, το τρίτον θα καταρτίσθη το σχέδιον και το της εκτέλεσεως του άγάλματος συνεννοούμενον μετά των άρμοδίων καλλιτεχνών, το τέταρτον θα εκδόσθη βιβλίον τι περί Βαλδία και έτερον τμήμα θα όργανώσθη θεατρικώς παραστασίας και φιλολογικώς συνδιαλέξεις προς έσπραξιν των άπαιτουμένων χρημάτων.

Διαταγή του ύπουργείου της Γαλλίας ιδρύθη εν τώ μουσείω του Λούβρου φωτογραφικόν έργοστάσιον υπό του φωτογράφου Braun, εις όν παρεχωρήθη μία των αίθουσών του Λούβρου όπως πωλή εν αυτώ άποκλειστικώς φωτογραφήματα των του Μουσείου άριστουργημάτων άντι εύτελεστέρου ποσού της άγοραίας άξίας των φωτογραφιών. Το άποκλειστικόν τούτο προνόμιον έχορηγήθη τώ καταστήματι τούτω επί μίαν τριακονταετίαν.

Έδημοσιεύθησαν τα πρακτικά της πεντηκοστής πρώτης Συνόδου του αρχαιολογικού Συνεδρίου της Γαλλίας (Congrés archéologique) συγκροτηθείσης εν Pamiers, Foix και St Gironς τώ 1884.

Μετά παρέλευσιν τριετίας από της εκδόσεως του πέμπτου τόμου της κοινωνιολογίας του Σπένσερ έδημοσιεύθη ό έκτος τόμος αύτης υπό τον τίτλον 'Εκκλησιαστικοί θεσμοί (Specner, Ecclesiastical institutions being part VI of the principles of sociology).

Έξεδόθη πρό τινος ή διπλωματική προζενική έπετηρίς του 1885 (*Annuaire*

diplomatique et consulaire pour 1885). Κατ' αυτήν από του 1870 μέχρι σήμερα μόνον το ύπουργείον Decazes ήτύχησε να παραμείνη εν τή έξουσία επί τετραετιαν όλοκληρόν (26 Νοεμβρίου 1873—23 Νοεμβρίου 1877), πάντα δε τά άλλα ύπουργεία ή ήσαν μηνόβια ή ούχι πλέον του έτους άπήλαυσαν της έμπιστοσύνης της Γαλλικής βουλής. Έξαιρέσιν άποτελούσι το ύπουργείον Waddington, κατορθώσαν να συμπληρώσθη διετία εν τώ χαρτοφυλακίω (13 Δεκεμβρίου 1877—27 Δεβρίου 1879) και το του Ferry αντηρήθεν εν τώ αρχή επί 18 μήνας. Προς τοίς άλλοις περιέχονται και δύο καταλόγοι πολλού λόγου άξιοι: ό των ύπουργών των έξωτερικών της Γαλλίας από του 1589 μέχρι σήμερα και ό των Γάλλων πρεσβετών εν ταίς ξέναις αύλαις από του 1815. Εις όγδοήκοντα τέσσαρας άριθμούνται οι από του 1589 διατελέσαντες εν Γαλλία ύπουργοί των έξωτερικών. Όλίγιστοι δε τούτων άνήλθον εις το άξίωμα τούτο τρις ή τετρακις. Μόνοι οι Ταλλυράνδος και Drouyn de Lhays αναφέρονται ως διορισθέντες ύπουργοί των έξωτερικών τετρακις, ό νυν δε ύπουργός των έξωτερικών Freycinet και δύο άλλοι ως άναλαβόντες το χαρτοφυλάκιον τρις.

Δύο νέα έργα του Renan έξεδόθησαν κατ' αυτάς. Τούτων το πρώτον έπιγράφεται 'Ο *Ierodès του Nemí* και είναι φιλοσοφικόν δράμα, το δε δεύτερον είναι μεταφράσις του *όσματος των όσμάτων* μετά χαλκογραφιών των Boilvin και Hedouin.

Δαπάνη της Πρωσικής Κυβερνήσεως άποστέλλεται εις Puna και Benares ό εν Königsberg καθηγητής Grabe, όπως επί εν έτος μελετήσχη έπιτοπίως το 'Ινδικόν φιλοσοφικόν ζήτημα.

Ο 'Αγγλος μεταφραστής του Πλάτωνος και Θουκυδίδου Jowett εκδίδει κατ' αυτάς μεταφράσιν των Πολιτικών του Άριστοτέλους 'Αγγλιστί μετ' εισαγωγής, σημειώσεων, αναλυτικών πινάκων και έννεά δοκιμίων περί διαφόρων πραγμάτων χρησιμεύοντων προς εύκρινεστέρην έρμηνείαν του κειμένου. Το έργον τούτο είνε προϊόν πολυετούς μελέτης και κόπων άπρούτων.

Ο συγγραφέας του βραβευθέντος έργου 'L'età preistorica ed il periodo Theologico-metaphisico del Diritto Penale a Roma' δόκτωρ Α. Zocco-Rosa έξέδωκε νέαν σοφήν πραγματείαν, υπό τώ τίτλω Principii d' una preistoria del Diritto come propedeutica alla preistoria del Diritto Romano. Milano. 1885 p. 98. 8^ο μ. Το άξιοσπούδαστον τούτο βιβλίον του σοφού συγγραφέως συνιστάμεν θερμώς τοίς περί την έπιστήμην του δικαίου άσχολούμενοις.

ΑΦΡΙΚΑΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Εν των τελευταίων φιλολογικών παραρτημάτων της γαλλικής έφημερίδος «Φίγγαρο» είνε έντελής άμειρωμένη εις τον Στάλνκν τον πολυήρον περιηγητήν και άποικον της Αφρικής, επ' εύκαιρία της πρό τινων μηνών ελεύσεως αυτού εις Ευρώπην και της εκδόσεως συγγράμματος αυτού υπό τον τίτλον «Πέντε έτη εν Κόγγω». Η ρηθείσα έφημερίς έδημοσίευσεν ικανάς εικόνας και πολλά ενδιαφέροντα και περίεργα έπεισόδια ήρνήσθη εκ του έργου τούτου, εις όν μεταφράζομεν τινα χάριν των άναγνωστών της «Εβδομάδος».

Μετά ήμίσειαν ώραν από της άναχωρήσεώς μας εκ του στρατοπέδου δύο μόβζυλλα, πολύ καλώς διευθυνώμενα μας πλησιάζουσιν. Εν τώ πρώτω εύρίσκειται γυνή τις βωμαλέως χειριζόμενη την κόπην, στηρίουσα από καιρού εις καιρόν τον βραχίονα επί των ισχίων, λίαν ιδιοτρόπως. Ο 'Αγκολής τον άναγνωρίζει άμέσως:

— Νά, ή Καγκαβή! άνακράζει.

Εννοείται ότι ένώπιον τοιαύτης έπιστημότητος, οία ή βασίλισσα του Μουζιέ, φτις είνε έπιφανές πρόσωπον της χώρας, σταματώμεν εν τάχει. Αυτή άνευ του έλαχίστου διαταγμού, άνευ του έλαφροτέρου σημείου ταραχής κωπηλατεί ούτως, ώστε να προσεγγίση παραπλεύρως προς ήμας το μονόξυλόν της, όπερ δέν έχει μήκος όλιγώτερον των δεκατεσσάρων μέτρων. Η Καγκαβή άφίνουσα τάς κόπας και θέτουσα την πυγμήν επί των ισχίων θεωρεί ήμας επί πέντε λεπτά άτενώς, χωρίς ν' άνοιξη το στόμα της.

Ακούει πιθανώς τον σύνδόν μου 'Αγκολή, όστις ως πάντες οι ίθαγενείς, νομίζει εαυτόν ύπόχρεον, όταν είνε άνάγκη να παράσχη εξήγησιν τινα, — ν' άρχίση την γενεαλογικήν του ιστορίαν και να διηγηθή αυτήν μέχρι τέλους.

Ο Βουμα-Μοταρη' εξήταζε την βασίλισσαν ως και ή βασίλισσα εξήταζεν αυτόν. Έξαιρουμένης της κόμης και του χρώματος του δέρματος, ή γυνή αύτη ούδέν έχει του τύπου των νέγρων. Σχεδιάσατε εικόνα τινά της Μάρθας Βάσιγκτων, χρωματίσατε αυτήν όρειχαλκόχρουν, κοσμήσατε την κεφαλήν αυτης δια τριχών βραχειών και ούλων, και θέλετε έχει υπό τους όφθαλμούς ήμών την εικόνα της Καγκαβής. Αν ζωγραφίση αυτήν όρθήν, παραστήσατε άνάστημα 1^ο 70, ώμους τετραγώνους, σώμα εύσαρκόν, πάντα δε ταύτα κεκαλυμμένα δι' εύρέος ένδύματος εκ ξηρών χόρτων εκτός του άνω μέρους του σώματος και των ποδιών, ότινα είνε γυμνά. Και μη προσθέτετε κανέν κόσμημα ειμή μόνον χαλκούν τι ψέλλιον περιβάλλον των καρπών της χειρός. Ίδου ή ζωσα εικών της βασίλισσης.

Εν ταίς μαύραις γυναιζι το είδος τούτου της αστήρας φυσιογνωμίας, το άτάραχον και άτενές και άποφασιστικόν

1 Ούτως επωνομάσθη υπό των ίθαγενών ό Στάλνκν, σημαίνει δε ή προσωνομία αυτη Βραχορρήκτης.

έχον το βλέμμα είνε σπανιώτατον. Επί 200.000 άφρικανών γυναικών ως τοβλάτιστον συνήνησα κατά τάς περιηγήσεις μου επί της μυστηριώδους ήπειρου, δέν ένθυμούμαι να είδον εξ ώς την Καγκαβήν. Το εις την φυλήν ταύτην άνήκον άποφασιστικόν ήθος δέν άποκλείει ποιάν τινα γλυκύτητα γυναικαίαν. αι όφρως είνε στεναί, ό δε πάγων εισέχει μικρόν. Πράγμα παραδοζόν, πάσαι αι γυναίκες αι τάς φυσικάς ταύτας εξαιρέσεις παρουσιάζουσαι—τουλάχιστον όλαι βσας συνήνησα—άνήκουσιν εις την άρχουσαν τάξιν. Τοιαύτη ήτο ή βασιλομήτωρ της Ούγγανδας, τοιαύτη ή Καγκαβή, ή βασίλισσα του Μουζιέ. Ίσως άνήκουσιν εις την οικογένειαν της Κανδάκης, βασίλισσης της Αιθιοπίας ή της μητρός των Γράκων Κορνηλίας. Όπως δήποτε τά πρόσωπα αυτών φέρουσιν πάντα την αυτήν σφραγίδα. βαθύτατα επ' αυτών είνε κεχαραγμένον το άίσθημα της μητρότητος, της ιδεώδους μητρότητος.

— Λοιπόν σύ είσαι ό Βουμα-Ματαρη' ;

Η φωνή της βασίλισσης του Μουζιέ είχε τόνον δικαστού έρωτάτος υπόδικον.

— Ναι, ό ίδιος ό Βουμα-Ματαρη'.

— Έλα μαζί μου. εμπορείς να σταματήσης σήμερα εις το Ντζετέ και αυριον πηγαίνουμεν εις το Μουζιέ.

Η γυνή αυτη διέταττεν ήδη.

— Δυστυχώς, Καγκαβή, επήγα χθές εις το Μουζιέ, και ό λαός μ' έδίωξε. Αναβαίνουμεν τον ποταμόν και θέλομεν να πάμε έως εις την άκραν του.

— Πώς; δέν θέλεις να έλθης μαζί μου έως εις το Ντζετέ; Ειξέυρεις ότι με λέγουν Καγκαβή και ότι γίνεται πάντοτε ό,τι και αν προστάξω. Αί, το ζεύρεις;

— Ναι, ό 'Αγκολή μου ώμίλησε δια την Καγκαβή. Ειξέυρει ότι ή Καγκαβή, ή μητέρα του Βουκουκου και βασίλισσα των Ουαμπούμας είνε πολύ ισχυρά. αλλά ειξέυρεις ότι κ' έμει με λέγουν Βουμα-Ματαρη'.

Όταν τις εύρίσκειται ένώπιον τόσων έπιστήμων προσώπων πρέπει να λαμβάνη πολύ άγέρωχον ήθος. Αν δέν έδιδον μεγαλύτερας σημασίας εις τον εαυτόν μου, ή άνδρογυναίκα εκείνη θα μ' έδιδεν ιδέαν, περί της δυνάμεως του βραχιονός της διότι εκράτει όλονέν την κόπην εις την χειρά της...

Μέ διέκοψε:

— Σιωπή! έλα μαζί μου άμέσως εις το στρατόπεδον της Ντζετέ. Τι έλπίζεις να ιδής εις αυτόν τον ποταμόν; Πέρα από το Ντζετέ δέν είνε τίποτε.

Και περιπλέξασα τους δακτύλους αυτης προσέθηκεν:

— Αί δύο όχθαι του ποταμού ένώνονται έτσι. Πίστευσέ με. Εμπρός! έλα!

— Όχι, άπήνησα. Δέν θέλω να υπάγω εις Ντζετέ τώρα. Σκοπός μου είνε να ταξιδεύσω τον ποταμόν έως εις το τέλος του. Εις την έπιστροφήν θα έλθω να σε ίδω εις Μουζιέ, αν είσαι εκεί, ειδεμή...

— Α! αλήθεια!... Έβαλες με τον νού σου πως θα σ' αφήσουν να περάσης

μόνος από το Ντζετέ; Κανείς δέν έχει αυτό το δικαίωμα. Ο λαός θα σε κτυπήσχη, νά! Είνε και οι κάτοικοι της Ντζετέ, θα σε σκοτώσουν.

— Θα είνε λυπηρόν, μα πρέπει, εν τούτοις να εξακολουθήσω τον δρόμον μου έως εις τα άκρα του ποταμού.

— Και τί θα τον κάμης αυτόν τον ποταμόν άμα τον ιδής;

— Τίποτε.

— Άφσης τ' άστειλα, παρακαλώ. Άκουσέ με. Θα μείνης εδώ, κοντά 'ς την όχθην. Εγώ θα πάγω να πάρω τροφάς και θα πάμε μαζί εις το Ντζετέ.

— Αί, λοιπόν κ' έγώ άλλημιά φορά σου λέγω ότι χαίρω πολύ διότι σε έντάμωσα. Πήγαινε να με περιμένης εις Ντζετέ, θα έλθω μετά δύο ή τρεις ήμέρας. τώρα όμως δυστυχώς...

Άλλ' ούδέν ήμειρημα ήδύνατο να μεταπειση το πείσμα της γυναικός εκείνης. Επί τέλους έπεισεν ήμας να την συνδυάσωμεν μέχρι του πλησιεστέρου χωριου. Εκεί έμεινάμεν σύμφωνοι να την περιμένωμεν έως όταν λάβη εκ Ντζετέ τάς σκευάς αυτης και έπειτα έπιστρέψη και όδηγήσχη ήμας εις Μουζιέ.

Εις το χωριόν μας έδώρησε μίαν αιγα και βανάνας, τα όποια έδέχθημεν με εύγνωμοσύνην, έπειτα άνεχώρησε συμφώνως προς το άποφασισθέν πρόγραμμα της πορείας. Αφ' ου παρήλθε μία ώρα χωρίς να φανή, έπωπελήθημεν την περίστασιν όπως άποδράσωμεν και εξακολουθήσωμεν τον άνάπλου του ποταμού.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Και άλλος κληρονόμος του Βέ. κτωρος Ούγγω.— Η γαλλική έφημερίς Γαλάτης άνεκαλύψε και άλλον κληρονόμον του Βίκτωρος Ούγγω. Είνε δε ούτος ύποδηματοποιός εν Νεαπόλει καλούμενος Πασκουάλε Ούγγω. Ίδου όποιοι είνε οι μετά της οικογενείας του ποιητού δεσμοί αυτοί, ύποπτοι φαινόμενοι.

Τώ 1795 εκ των γάλλων άξιοματικών των μεταβάντων εις Νεάπολιν ήτο ό Σιγισβέρτος Ούγγω, ό πατήρ του μεγάλου ποιητού, συνωδύετο δε υπό του άδελφου του Γεωργίου. Ότε ό στρατηγός Ούγγω διωρίσθη διοικητής της έπαρχίας 'Αβελλίνου, ενεπιστεύθη τον άδελφόν του Γεωργιον εις τάς φροντίδας του δουκός δ' Ανδρέα.

Ο Γεωργιος Ούγγω ένυμφεύθη νεάνιδα εξ εύγενούς οικογενείας, την Μαρίαν Γερονίμαν δ' Αργύκη. Οι νεόνυφοι κατόκησαν εις 'Ανδρέαν, όπου ή μητήρ έτεκεν υιόν όνομασθέντα 'Αντώνιον. Άλλά κατά την δήλωσιν της γεννήσεως έγένετο λάθος και έγέγραψαν το νεογέννητον υπό το όνομα Ugo αντί Hugo, λάθος εύχερές να γείνη εις κόμην, εν ή γαλλικά ήσαν άγνωστα.

Ο 'Αντώνιος άπέκτησεν υιόν κληθέντα Γεννάριον, όστις ύπήρξεν ό πατήρ του Πασκουάλε.

Μέχρι του τελευταίου, τὸ λάθος δὲν εἶχε διορθῶθῃ. Ἀλλὰ τῇ συνδρομῇ νῦν δικηγόρου τινὸς ἐξητήσατο ἀπὸ τὸ δικαστήριον νὰ μεταγραφῇ τὸ ὄνομα του Hugo ἀντὶ Ugo».

Πολὺ εὐτυχῆς θὰ εἶνε ὁ κύριος Πασκουάλε οὗτος ἂν μὲ ἐν Ἡ ὄχι μόνον ἀποκτήσῃ μέρος τῆς δόξης τοῦ μεγαλοφυοῦς ὁμωνύμου του ἀλλὰ—καὶ τὸ σπουδαιότερον δι' αὐτὸν—μέρος τῆς μεγάλης κληρονομίας του. Σπανίως ἀπὸ ἐν μόνον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου ἐξηρητήθησαν τόσα συμφέροντα.

Ἀφρικανικαὶ φιλοφρονήσεις.— Παρὰ ταῖς φυλακὰς τοῦ Κόγγου ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ διέρχωνται τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐπισκέψεως φλυαροῦντες, βολιδοσκοποῦντες, ἐξετάζοντες ἀλλήλους. Ὁ φύλαρχος τρέφει τοὺς ξένους αὐτοῦ ἐ' ὀρνίθων, αἰγῶν, ἰχθύων, ζύθου, καὶ μόνον τὴν ἐπαύριον ἔρχεται ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν δώρων καὶ αἱ ἐμπορικαὶ διαπραγματεύσεις. Τοῦτο δὲ συνέβη καὶ ἐν Ἰρεμποῦ ὅπου εἶχε μεταβῆ ὁ Στάνλεϋ.

«Ὁ Μάγκχομπος, λέγει, μὰς ἔδωκε τέσσαρα πρόβατα, δέκα χοϊνίκας βνανανῶν καὶ δύο μεγάλα δοχεῖα ζύθου. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἀντηλλάξαμεν ἐκεῖνοι κ' ἐγὼ τὸ αἷμα τῆς ἀδελφότητος κατὰ τὴν ἐξῆς τελετῆν: ὁ ἱερεὺς ἐκτελεῖ ἐντομὴν εἰς τοὺς βραχίονας τῶν δύο ἀδελφοποιτῶν, ἔπειτα ἐπιδένονται καὶ ἐπουλοῦνται αἱ πληγαί, προστρίβονται οἱ ἀδελφοί, λέγονται καθβαλιστικοί....».

Ὁ Στάνλεϋ δὲν προσθέτει ἂν ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τῶν ἀφρικανῶν ἀδελφοποιτῶν του καὶ ἂν ἐφύλαξαν τὸ μῆσα γιὰ μῆσα.

Ποῖαν ἰδέαν ἔχουσιν οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Κόγκου περὶ ἀτμοπλοίου.

— Συζητοῦσι μεταξύ των περὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος: Διὰ τίνος μέσου οἱ τροχοὶ τοῦ ἀτμοπλοίου στρέφονται τόσον ταχέως;

Πρόβλημα ἄλυτον.

Οἱ μὲν δυσχυρίζονται, ὅτι οἱ τροχοὶ κινῶνται ὑπὸ εἰρήσιν ἀνθρώπων κεκρυμμένων εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου. Ἄλλοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐγγίζοντες δεικνύουσι τὸν λέβητα.

— Τὸ μυστικὸν εἶνε εἰς αὐτὸ τὸ μεγάλο καζάνι λέγουν ἀλλέως διατὶ ὁμάγειρας (ὁ μηχανικὸς) κρατεῖ πάντα ἀναμμένη τῇ φωτιά; — **Ναί, ἀλλὰ τί βράζει εἰς αὐτὸ τὸ καζάνι;**

— «Ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε θὰ εἶνε κανένα γιαντρικὸ πού θέλει τόσο βράσιμον. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος τὸ βράζει ἀπὸ τὸ πρῶν καὶ ἀκόμη δὲν τὸ ἐτελείωσε. Πόσα ξύλα ἔκαυσεν ὡς τώρα! Ἴσως, ἂν εἶχαμε καὶ ἐμεῖς μεγάλα καζάνια εἰς τὰ μονοξυλά μας καὶ εἰς αὐτὰ τὰ καζάνια τὸ ἱατρικὸν τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου, θὰ εἰμπορούσαμε, ὅπως αὐταὶ νὰ κινῶμε τὰς βάρκας μας χωρὶς νὰ κουράζωμε τὰ χέρια μας ἀπὸ τὸ κωπῆ.

Ἀνέκδοτα τοῦ Γέρου τοῦ Μωροῦ

(ἐκ τῆς ἀνεξαντλήτου πηγῆς τοῦ Α. Κ. Χ.). — Ἔχεις πολλοὺς ἐχθροὺς, στρατηγέ, νομίζω, ἔλεγέ ποτε ὁ κόμης Ἀρμασμπέργ, τῷ Κολοκοτρώνη. — Ἐνα καὶ μόνον ἔχω κύριε κόμη, ἀπήντησεν ὁ σοφὸς γέρον. — Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός; ἠρώτησεν ἀπορῶν ἐκεῖνος. — Τὸ μεγάλο μου ὄνομα, κόντε....

Ἄλλοτε δὲ πάλιν ἀπαντῶν εἰς τὸν γέροντα στρατηγὸν Σούτσο, ὅστις τὸν ἠρώτησε: — Πῶς ἔκαμες τόσους ἐχθροὺς, στρατηγέ; Ἀπήντησε — Ἄκουσε, πρίγκηψ ὅτε ἤμην ἀξιωματικὸς εἰς Ζάκυνθον ἐδόθη ὡς ἀκόλουθος εἰς τινα Ἄγγλον μηχανικὸν καταμετροῦντα τὸ ὕψος διαφόρων κτιρίων. Τὸν συνώδευσα ἐπὶ πολὺ καὶ με ἀπορίαν μου εἶδον ὅτι πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ὕψους αὐτῶν δὲν μετεχειρίζετο τι ἐργαλεῖον, ἀλλὰ μόνον τὴν σκιάν τοῦ κτιρίου ἐμέτρα. Ἐ, πρίγκηψ, προσέθηκε γελῶν ὁ γέρον, ζεῦραις τί παρετήρησα; Ὅτι, ὅσον ὑψηλότερον εἶναι τὸ κτίριον, τόσο μεγαλύτερα καὶ ἡ σκιά. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ὑψηλότερα ἀνέρχεται τις τόσο καὶ οἱ ἐχθροὶ του αὐξάνουσι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

227. Αἰνίγμα.

Εἰς κάθε τόπο εἶμαι ψυχρὸ καὶ μακρυνό, καὶ εἶν' ἡ ὑπαρξίς μου διπλῆ εἰς τὸν οὐρανόν.

228. Αεὶλιγριφος.

Ἐ τῇ γραμματικῇ τὸ ἕνα, Ἦ ἄλλο πλέει εἰς τὰ νερά. Καὶ τὰ δύο ἐνωμένα Σὲ βιβλία ἱερά.

229. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νηὶ Ἑλληνικῇ ἀλλὰ χωρὶς κεφάλι, Ἄρχαῖος μέγας βασιλεὺς εἰς χώρα γίνομ' ἄλλη.

230. Αἰνίγμα δημῶδες.

Βοῖζει σὺν τῇ θάλασσᾳ Καὶ θάλασσα δὲν εἶναι, Κ' ἔχει τὴν τρίχα γουρουνοῦ Καὶ δὲν εἶναι γουροῦνι.

231. Πρόβλημα.

Ἐρωτηθεὶς τις πόσα τέκνα ἄρρενα καὶ πόσα θήλειά ἔχει, ἀπεκρίθη ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρρένων εἶναι τὸ 1/3 τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θηλέων. Τὰ δὲ 2/3 τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θηλέων εἰς τὴν ἡμέσιν τοῦ τῶν ἀρρένων καὶ ἔτι σὺν ἐνὶ τέκνω, ἀποτελοῦσι τὴν ἀριθμὸν τῶν θηλέων. Πόσα ἄρρενα καὶ πόσα θήλαια εἶχε;

232. Μυθολογικὴ ἐρώτησις.

Ποῖος μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τέτιγα καὶ διατὶ;

233. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Ἄρχαῖος φιλόσοφος ἐκ τίνος πόλεως μεταβαίνων εἰς ἄλλην καὶ ἐρωτηθεὶς πῶθεν ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει, ἀπήντησεν: «Ἀπὶν τὸς ἀνδρας καὶ πηγαίνω εἰς τὰς γυναῖκας». Τίς εἶναι ὁ φιλόσοφος αὐτός καὶ ποῖας πόλεις ὑπὴνίτητο;

234. Ὁφέλιμοι γνώσεις.

Διατὶ ὅταν ἐγγίσῃ τις ζύλῶν δὲν ἐμποδίζονται οἱ ἦχοι του, καθὼς γίνεται ὅταν ἐγγίσῃ κώδων δονούμενον;

235. Κρυπτογραφικὰ.

(Νὰ ἀναγνώσθῃ ἡ δι' ἀντικαταστάσεως τῶν στοιχείων σχηματισθεῖσα φράσις)
Θ ζεγνβτ εκεβτλκ λβκ υζορλκ.

236. Παλαιὰ εὐρεῖα.

Ποῖον μῆνα ὁμιλοῦν ὀλιγώτερον αἱ γυναῖκες;
237. Ἀπρόοπτον.

Διατὶ τὸ λ α θ ο ς γράφεται καὶ μὲ περισπωμένην;

ΤΕΙΡΕΒΙΑΣ

ΔΩΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΥΤΑΣ

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην μιᾶς Πνευμ. Ἀσκήσεως δίδεται ἡ προσωπογραφία τοῦ Σολωμοῦ, εἰς τὸν λύτην τριῶν πούλαξιμον αἱ Παλαιαὶ ἀμαρτίαι τοῦ κ. Α. Γρ. Καμπούρογλου καὶ εἰς τὸν λύτην ἀπάντων ἡ «Ἑβδομάς» ἐπὶ ἔτος δωρεάν.

Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι τὰ δῶρα δίδονται εἰς μόνους τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Ἑβδομάδος».

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡ. 90.

218. Γάλα, Μελιγάλα, Γαλαξίδι. — 219. Σέριφος, ἔριφος. — 220. Τὸ κρομμῦδι. — 221. Τοῦ Σολωμοῦ. — 222. Ὁ Σενέκας. — 223. Ἡ Σελήνη ἐκ τοῦ Ἐνδομῖνος. — 224. Ἄνδρες 72, γυναῖκες 36 καὶ παῖδες 18. — 225. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τῶν ρευμάτων τοῦ αἵρος, ἅτινα παραγόμενα ἐκ τῶν βωγμῶν τῶν παραθύρων ἢ τῶν θυρῶν καὶ τεινοντα νὰ ἐξέλθωσι διὰ τῆς κηνοδόχης διέρχονται ἐπὶ τῶν ποδῶν μας καὶ τοὺς ψυχραίνουσιν. — 226. Ἐν τῷ οὐρανῷ.

ΑΥΤΑΙ

Αἱ δεσποινίδες Β., Βέρθα, Κρυσταλλία Χρυσοβέργη κα. Τευθίς καὶ οἱ κ.κ. Παντελεῖς Ν. Τσάλλης, Γ. Α. Σ., Ἀποικος, Ν. Ι. Φ., Κ. Μ. Ν., Ἡλ. Χ. Α., Ὁρέστης, Γ. Κ., Γ. Β. Σ., Ι. Χ. Σ., Ἀρ. Ἐλ., Χρυσανθος, Γ. Σ. Δ., Γρακουμάκης, Α. Τ., Σ. Μ., Α. Κ. Τ., Δυστυχῆς νεανίας, Σ. Α. Π., Θ. Ρ., Γαλαξίας.

Ὡς πρῶτοι ἀποστείλαντες τὰς λύσεις τῶν ἐθραβεύθησαν ὁ μὲν κ. Παντελεῖς Ν. Τσάλλης (τοῦ ἀπρόοπτου), ἡ δὲ δεσποινὶς Κρυσταλλία Χρυσοβέργη καὶ οἱ κ.κ. Γ. Α. Σεβαστόπουλος, Ἀποικος, Ν. Ι. Φ., Κ. Μ. Ν., Ἡλ. Χ. Α. καὶ Ὁρέστης (διαφόρων ἐκ τῶν λοιπῶν).

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνα Κύριοι ν' ἀποστείλωσι τινὰ ὄπως παραλάβῃ τὰ φρωσθέντα δῶρα.

Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ λύται τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἀριθ. 89 εἶναι οἱ κ. κ. Ἰωάννης Ρ. (Πατρῶν), Ἀντώνιος Χριστοδούλου (Θεσσαλονίκης), Δημόσιος Χρυσουχίδης (Βόλου), Κ. Παπαχατζής (Στυλίδος), Μαρ. Καλγάκης, καὶ Ἄννα, Ἰωάννης καὶ Βύρων Φραγκλῆς (Σμύρνης). Τὸν ὑποσχθέντᾶ Χάρτην τῶν Ἀθηνῶν ἔλαβεν ὁ κ. Α. Χριστοδούλου (Θεσσαλονίκης), τὸ δὲ Γελοιογραφικὸν ἡμέρολόγιον τοῦ κ. Σκόκου ὁ κ. Ἰωάννης Ρ..... (Πατρῶν).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Ν. Κ. Σμύρνην. Κατὰ γενικὸν κανόνα ἐν τῆς τοῦ Δεκεμβρίου ἀνυπερθέτως τὸ φύλλον θέλει διακοπῆ, εἰς τὸν τοχὸν μὴ πληρῶσαντα. — κ. Φ. Α. — Ν. Φ. — Β. Μ. καὶ Παναγ. Π. Ῥόδον. Σώματα δευτέρου ἔτους ἀπεστάλησαν. κ. Κ. Γ. Καλάμας. Ἐλήφθησαν ὡς εὐχαριστοῦμεν κ. Κ. Μ. Κωνσταντινούπολιν ἡ Βοτανικῆ σας ἐλήφθη τὰ δὲ λοιπὰ ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Β. ἐγκαίρως.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. Ἐν τῇ σημειώσει τῆς 531 σελίδος ἀντὶ ἀπριλίου τοῦ 1827 ἀναγνώθη τοῦ 1799.